

Curierul ADVENTIST

Comuniunea
cu Dumnezeu

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-sef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Corectură: Florica Gheciulescu
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial special
Dacă „te doare” rugăciunea
Paul Csavdari
- 4 Devotional
Comuniunea cu Dumnezeu
Jim Hohnberger
- 7 Teologie
Prejudecăți despre rugăciune
Kent Hansen
- 10 Spiritual
Ce se întâmplă când conducătorii nu se roagă
Gavin Anthony
- 13 Interviu
Tinerii au cuvântul
Bettina Krause
- 15 Teologie
Ce înseamnă să fii spiritual
Daniel Nae
- 17 Reportaj
Început de an universitar la Cernica
Magyarosi Barna
- 18 Misiune
Biserică, ucenicie, misiune
Emil Eremie
- 21 Reportaj
Familia în centrul atenției
Gabriel Radu
- 22 Sănătate
Hipertensiunea arterială
Cristina Anca Dăscălescu
- 24 Pagina pastorului
Adevărul pe care-l aveți
Ion Buciuman
- 26 Raport
ADRA în Irak
Simona Tobă
- 27 Pagina copiilor
La înot cu pinguinii
Bonnie Walker
- 28 Experiență
O inimă dăruită lui Isus
Emilian Niculescu
- 29 Știri
- 30 Pagina președintelui
Ambasadori ai păcii
Adrian Bocăneanu

Stimați cititori,

Viața ne poate face uneori să ne simțim ca o coardă întinsă. Suntem împinși într-o parte sau alta de urgențele zilnice, încât nu mai avem timp pentru lucrurile importante ale sufletului nostru. De aceea acest număr al revistei vă oferă câteva articole despre un subiect primordial în viața unui creștin, și anume comuniunea cu Dumnezeu.

Ce putem spune despre relația noastră cu Dumnezeu, dacă ne rugăm doar din când în când? Articolul *Comuniunea cu Dumnezeu*, al scriitorului Jim Hohnberger, cunoscut și-n țara noastră de toți cei care au citit cartea *Scăpare la Dumnezeu*, prezintă, într-un mod simplu și practic, ce înseamnă să ai o legătură vie cu Mântuitorul în fiecare zi. Cum ar trebui să ne rugăm? Pentru ce să ne rugăm? La aceste întrebări și la altele, vă răspunde articolul *Prejudecăți despre rugăciune*.

„Nu mă rog pentru că este important, ci mă rog pentru că sunt disperat” spune Gavin Anthony în articolul *Ce se întâmplă când conducătorii nu se roagă*. Citiți-l și veți descoperi avantajele și frumusețea unei vieți de rugăciune. Articolele *Ce înseamnă să fii spiritual* sau *Biserică, ucenicie, misiune* întregesc tabloul unei experiențe autentice creștine și ne încurajează la împărtășirea vestii bune a Evangheliei mântuirii.

Tinerii au cuvântul este un interviu provocator, luat președintelui Conferinței Generale, Jan Paulsen, iar reportajele acestei luni surprind câteva momente semnificative din viața bisericii.

Sperăm ca, citind aceste pagini, sufletul să vă fie atins de chemarea Cerului, de a vă apropia în fiecare zi de Dumnezeu până în ziua când îl vom vedea față în față.

Redacția

Dacă „te doare” rugăciunea...

În primăvara acestui an, Casa de Editură „Viață și Sănătate” a publicat o broșură intitulată *Rugăciunea mamei*. Desigur, ca la orice nouă apariție editorială, ne punem o serie întreagă de întrebări: Va fi căutată această broșură? O vor aprecia frații? O vom tipări și va rămâne în depozitul Editurii?

Din fericire, experiența cu broșura aceasta a întrecut cele mai optimiste așteptări. Încă de la apariția ei, broșura a fost căutată și citită de mii de frați, dar mai ales de surori. Explicația este simplă, dacă luăm în considerare subiectul broșurii: lupta unei mame pentru binele prezent și veșnic al fiului ei.

Nu știu ce efect a avut această broșură asupra vieții de rugăciune a miilor de cititori. Doar veșnicia îl va face cunoscut. Însă știu ce efect a avut asupra mea, când, citind-o, mi-am amintit de mama, de experiența rugăciunii ei de-o viață.

Copil fiind, cu ochii încă buimăciți de somn, mergeam s-o caut prin casă. Și o găseam adesea pe genunchi, lângă o măsuță rotundă – „locul sacru” al casei. Acolo, mă așezam lângă ea și priveam contrariat cum se ruga: lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji în timp ce ofta din adâncul sufletului.

Erau semne evidente ale unei lupte sufletești profunde. Și, deși eram doar un copil, înțelegeam că, în timp ce se ruga, se întâmpla ceva foarte serios. Atunci îi ștergeam lacrimile și o certam, spunându-i: „Dacă te doare rugăciunea, de ce te mai rogi?”

Amintirea acelor ocazii nu poate fi ștearsă din memoria mea. Anii au trecut și, de-a lungul timpului, am avut ocazia să trec prin această experiență „a rugăciunii care doare”: când stai în fața Dumnezeului Celui Viu și, cu lacrimi și suspine, îți deschizi

sufletul împovărat și mâhnit, spunându-Lui tot ce nu poți spune nimănui.

Iar Dumnezeu, Cel care cercetează totul – și sufletul, și răunchii – și care ne-a creat „după chipul și asemănarea Sa”, operează „pe cord deschis”, prin metode știute doar de El, pentru a vindeca și reface tot ce s-a stricat și deformat prin păcat. Astfel, ne pregătește pentru o nouă luptă a credinței, pe care, de această dată, să o putem câștiga, fiindcă, fără această tămăduire, n-am mai avea curajul să ne avântăm în bătălia „împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești”.

Iar dacă exemplul unei mame nu poate fi șters din memoria unui simplu copil, cum va putea șterge cineva, din memoria Universului, exemplul Mântuitorului? Despre El se spune că „în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”. (Evrei 5,7.8)

Iată de ce, atunci când rugăciunea noastră devine dureroasă, e momentul să ne amintim de „Căpetenia mântuirii noastre” – Isus Hristos – fiindcă „El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui”, ca să devenim și noi biruitori asupra păcatului și a ispitelor care ne învăluie atât de ușor. Dacă „rugăciunea doare”, să ne amintim de Cuvântul care spune: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apoc. 3,21).

Paul Csavdari

director, Casa de
Editură „Viață și
Sănătate”

Comuniunea cu Dumnezeu

Trăim într-o lume care se grăbește. Nu s-a intenționat așa, dar aceasta este realitatea. Tehnologia și proliferarea metodelor care ne scutesc de efort au fost destinate să ne ofere timp de calitate atât nouă, cât și familiilor noastre, astfel încât atenția noastră să fie concentrată mai degrabă pe a fi, decât pe a face.

Jim Hohnberger

scriitor,
Polebrige,
Montana

Din nefericire, orice timp liber pe care ni-l oferă stilul de viață al secolului XXI, rareori îl folosim dezvoltând relațiile cu aceia care ne aduc multe împliniri în viață: Dumnezeu, familia, prietenii și aceia cărora le slujim în Numele lui Hristos. De cele mai multe ori, timpul nostru este dedicat unei scheme de timp, deja programate, determinate de nevoi și angajamente.

Totuși, noi trebuie să avem o legătură vie cu Mântuitorul nostru, dacă dorim ca viața să ne fie împlinită din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual. El poate face aceasta, iar dorința Lui de a ne mântui este maximă. Activitățile noastre zilnice nu ar trebui niciodată, și nici chiar pentru o clipă, să ne despartă de legătura și comuniunea cu Cel care ne-a promis „viață din belșug” (vezi Ioan 10,10).

Domnul Hristos a spus: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine” (Ioan 15,4). A rămâne în Hristos înseamnă a primi în mod constant Duhul Sfânt, indiferent unde suntem și ce facem. Această acceptare este activă, un proces continuu. Atâta timp cât această experiență este menținută – gândurile, cuvintele, acțiunile centrate în El – roada Duhului va fi

evidentă în toate evenimentele zilnice (vezi Gal. 5,22.23). Dar, dacă nu dăm importanță legăturii și comuniunii cu sursa puterii și a vieții, faptele firii pământești își vor face loc în viața noastră (vezi Gal. 5,19-21).

Prea ocupat, ca să mai fii bun

Unele dintre diversivunile cele mai mari, care ne fac să nu avem o relație bună cu Mântuitorul, sunt graba, suprasolicitarea și munca peste măsură. Toți începem ziua cu intenții bune. Apoi, traficul aglomerat sau anumite defecțiuni ale mașinii ne împiedică să ne îndeplinim activitățile în timp util; colegul de muncă s-a îmbolnăvit, iar noi suntem chemați să-l înlocuim; consultația medicului ne-a produs descurajare sau, mai mult, suntem îngroziți de vestile pe care le auzim. În timp ce noi permitem ca presiunile zilnice să ne epuizeze și să ne copleșescă, ispita este să rupem legătura cu Hristos și să acționăm în propria noastră putere, care întotdeauna este insuficientă. Ellen White avertizează: „Munca peste măsură ne conduce uneori la pierderea controlului de sine. Tatăl ceresc nu găsește plăcere în cei care se împovărează singuri. Responsabilități pe care El niciodată nu a intenționat ca ei să le realizeze sunt urmărite cu nesăbuintă. Dumnezeu dorește să realizăm că nu putem glorifica Numele Lui, împovărându-ne peste măsură, devenind deprimați, incapabili de discernământ, mânioși, agitați și gâlcevitori. Noi trebuie să îndeplinim doar responsabilitățile pe care Domnul ni le-a dat, încrezându-ne în El, și astfel ne vom păstra inimile curate, blânde și înțeleghătoare”.¹

Adventist Review,
septembrie 2002

Ți se întâmplă, asemenea mie, să te trezești devreme, dimineața, să petreci timp în studiu și rugăciune, apoi să mergi la treburile zilnice și să uiți de „Acela care poate să te păzească de orice cădere” (Iuda 24)? Există vreo soluție pentru această primejdie? Iată ce m-a ajutat pe mine.

Odihnă și ascultare

Îmi încredințez viața în mâna lui Hristos, apoi mă odihnesc în El. Când sunt ispitit să mă grăbesc, îmi revendic făgăduința: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’ când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga” (Is. 30,21). Acel susur blând ne invită în permanență: „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Ps. 46,10). Un remediu simplu pentru o problemă universală.

Cum pot face aceasta? Foarte simplu, punând-o în aplicare. Când descopăr că sunt grăbit sau agitat – acasă, la lucru, la joacă, sau în oricare activitate – sunt dispus, înainte de termen, să iau o pauză. Acesta este un angajament pe care îl fac cu Domnul Hristos la începutul fiecărei zile. El îmi amintește aceasta cu fidelitate, iar eu imediat mă supun Lui. Prin harul Lui, pot rezista zăpăcelii vieții moderne și îmi iau câteva minute să „mă opresc și să știu că El este Dumnezeu”.

Dacă sunt la masa de seară, așez cuțitul și furculița pe masă, stau rezemat de spătarul scaunului, mă relaxez și vorbesc în tăcere cu Domnul meu. Când agitația este mare acasă, caut un fotoliu confortabil și împart cu Tatăl ceresc toate poverile mele. Când lucrez, mă retrag într-un loc liniștit și-mi descarc povara inimii înaintea Domnului până ce am din nou certitudinea tăcută a Mântuitorului meu. La adunările sociale, o simplă ieșire afară la aerul proaspăt, în timp ce vorbesc cu Cel atotputernic, face minuni pentru spiritul meu agitat.

Această soluție simplă trebuie îndeplinită de mai multe ori pe zi, și zi de zi, deoarece toți avem tendința de a ne întoarce la obiceiurile moștenite și cultivate. Dar când, în mod loial, ne supunem grijii lui Dumnezeu, ori de câte ori este necesar, putem avea o plăcută comuniune cu Mântuitorul nostru.

Chiar și Ioan, ucenicul iubit, cel care a reflectat cel mai mult asemănarea cu Mântuitorul său, nu a avut în mod natural dispoziția tăcută, liniștită și degajată. De fapt, el a fost cunoscut ca unul dintre „fiii tunetului” (Marcu 3,17). Dar și-a supus viața lui Hristos până ce această denumire a fost uitată. Agitația lui și spiritul său ambițios au fost în final cucerite prin credința în puterea atotprezentului Mântuitor. Aceasta poate fi și experiența noastră.

Reducerea vitezei pas cu pas

Pașii acțiunii sunt simpli și foarte bine ilustrați în Psalmul 143,8-12:

„Fă-mă să aud dis-de-diminează bunătatea Ta, căci mă încred în Tine. Arată-mi calea pe care trebuie să umblu, căci la Tine îmi înalț sufletul. Scapă-mă de vrăjmașii mei, Doamne, căci la Tine caut adăpost. Învață-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă! Pentru Numele Tău, Doamne, înviorează-mă; în dreptatea Ta, scoate-mi sufletul din necaz! În bunătatea Ta, nimicește pe vrăjmașii mei, și pierde pe toți potrivnicii sufletului meu, căci eu sunt robul Tău.”

În primul rând, Dumnezeu Își descoperă întotdeauna bunătatea prin minunea unei noi zile. Aceasta se întâmplă când, prin rugăciune, ne încredințăm viețile în mâinile Celui care este suficient de puternic pentru a ne salva.

În al doilea rând, Dumnezeu ne arată calea pe care trebuie să mergem. Cu alte cuvinte, în răspunsul la rugăciunile noastre, El imprimă în mintea noastră binecuvântările de care avem nevoie tot timpul zilei.

În final, sufletele noastre sunt înălțate la El. Acest pas constă nu doar în încredere, ci și în predare în mâna Lui.

Dimineața, când mă trezesc

În această dimineață, după ce te-ai bucurat de odihna nopții, ai adus tu înaintea lui Dumnezeu grijile, nedumeririle și planurile tale? L-ai întrebat, fiind Atotștiutor, ce este cel mai bine să faci astăzi? Te-ai întrebat care sunt așteptările Lui cu privire la tine?

„Hristos, în viața pământească, nu a făcut planuri pentru El Însuși”, scrie Ellen White. „El a acceptat planurile lui Dumnezeu pentru El și, zi de zi, Tatăl Îi descoperea planurile Lui. Noi trebuie să depindem de Dumnezeu, pentru ca viețile noastre să poarte pecetea dorinței Lui”.²

Gândește-te iarăși la această dimineață. Ai așezat planurile tale la picioarele Înțelepciunii Infinite? Cu aceasta trebuie să începem; aici primim putere, înțelepciune și călăuzire pentru fiecare zi. Așa a făcut Isus. „A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit, și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo” (Marcu 1,35).

Acesta este exemplul Celui ce a luat trup omenesc. El a depins de puterea și tăria Tatălui. El a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi” (Ioan 5,30). În momentul în care vom realiza că noi nu putem face nimic, vom căuta puterea și călăuzirea care se găsesc în legătura și comuniunea cu Hristos.

lipsă de timp. Cu poverile lor, se întorc la muncă.”³

Nu mă mir că nu găseam eliberare din viața mea agitată. Am învățat secretul puterii. Mi-am făcut timp pentru a gândi, a mă ruga, a aștepta ca Dumnezeu să îmi reînnoiască puterea fizică, mintală și spirituală. „Nevoia noastră nu este aceea de a ne opri o clipă în prezența Sa”, scrie Ellen White, „ci de a avea un contact personal cu Hristos, de a ne așeza și a fi în tovărășia Sa”.⁴

Ori de câte ori, prin rugăciune, facem acest lucru vital, putem merge înainte, știind că El este de partea noastră. El ne-a promis ajutor și susținere. Dumnezeu i-a dat lui Isaia un cântec despre grija

atitudinea lui Hristos când spunea: „totdeauna fac ce-I este plăcut (lui Dumnezeu)” (Ioan 8,29).

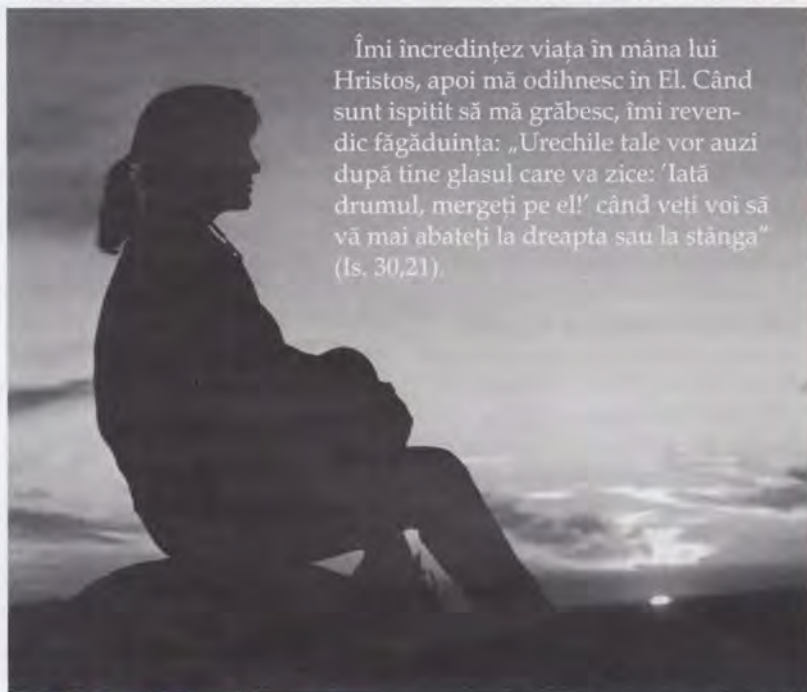
Apără-ți prioritățile

Martin Luther, în scrisoarea către Philipp Melancthon, scria: „Urăsc din toată inima acele îngrijorări care te consumă. Dacă această cauză este nedreaptă, părăsește-o”.⁵ Ce sfat înțelept: „Dacă această cauză este nedreaptă, părăsește-o”. Câte lucruri ne țin ocupați, fără să ajungem să facem ceva bun! Să renunțăm la tot ce dorește să se așeze între noi și Dumnezeu, și să apărăm acele priorități care ne ajută să cultivăm relații importante. Să apărăm comuniunea cu Dumnezeu în orele dimineții. Să apărăm timpul petrecut cu soții și copiii noștri. Să apărăm tot ce este sănătos și bun și să ne eliberăm de tot ce ne jefuiește de bucuriile de durată ale vieții. Apoi, să rezistăm constant ispitei de a adăuga mai multe plăceri, mai multe activități favorite, mai multe angajamente sociale, mai multe obligații. Să tragem linie.

„O agitație cum n-a mai fost văzută vreodată până acum pune stăpânire pe lume”, avertiza Ellen White. „În distracții, câștigul de bani, întrecerea pentru putere, în chiar lupta pentru existență, există o forță teribilă, care absoarbe și trupul, și mintea, și sufletul. În mijlocul acestei goane înnebunitoare, Dumnezeu vorbește: 'Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu'" (Ps. 46,10).⁶

Poate fi ceva mai atrăgător?

Traducere Vali Bădescu

Îmi încredințez viața în mâna lui Hristos, apoi mă odihnesc în El. Când sunt ispitit să mă grăbesc, îmi revendic făgăduința: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: 'Iată drumul, mergeți pe el!' când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga” (Is. 30,21).

Odihnă în prezența Lui

De câte ori, în momentele noastre de devoțiune, nu reușim să primim binecuvântările unei comuniuni autentice cu Dumnezeu? Eu însă eram în mare grabă. Am fost ca aceia descriși de Ellen White: „Cu pași grăbiți, încearcă să intre în cercul prezenței iubitoare a lui Hristos, zăbovind poate o clipă în atmosfera sacră, neașteptând însă să primească sfat. Nu pot rămâne cu Învățătorul divin din

generoasă față de via Lui (poporul Lui): „Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte, ca să n-o vatăm nimeni” (Is. 27,3). Când ne predăm în mâinile Lui, El ne face mai mult decât biruitori.

Numai dacă alegem să pășim în prezența iubirii Lui, blestemul agitației și suprasolicității va fi depășit. Rugăciunea este mijlocul care ne ajută să îndepărtăm mersul grăbit al lumii și să avem

¹ Ellen White, *Advent Review and Sabbath Herald*, 31 Oct. 1907.

² Ellen White, *The Ministry of Healing*, p. 479

³ Ellen White, *Education*, p. 260

⁴ Idem, p. 261

⁵ Ellen White, *The Great Controversy*, p. 210

⁶ Ellen White, *Education*, p. 260

PREJUDECĂȚI despre rugăciune

Din punct de vedere spiritual, sunt doar două clase de oameni: cei pentru care Dumnezeu este o realitate intensă și cei pentru care El nu reprezintă nimic. Diferența se observă în felul oamenilor de a se ruga.

Ni se spun multe lucruri despre rugăciune: „Rugăciunea schimbă starea lucrurilor”. „Rugăciunea nu schimbă starea lucrurilor, ci ne schimbă pe noi”. „Se tratează cu rugăciune”. „Când dificultățile lovesc tare, cei tari se roagă”. Societatea noastră încearcă să astâmpere nevoile nutritive prin mâncăruri ieftine și tratează nevoile spirituale în același fel, prin „rugăciuni ieftine” și bolboroseli „psihopate”.

Iată ce spune Isus despre rugăciune:

„Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare, în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemenați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi” (Mat. 6,5-8).

Tot ceea ce avem nevoie să știm despre rugăciune se află în aceste cuvinte ale lui Isus.

– Isus spune: „Când vă rugați”. El nu spune: „Dacă vă rugați”. Rugăciunea nu este opțională în viața creștinului.

– Isus spune: „Încuie-ți ușa”. Rugăciunea este secretă. Are loc doar între tine și Dumnezeu, și nimeni altcineva. Fățarnicii

se roagă ca să fie văzuți. Oamenii sinceri caută pe Dumnezeu în secret.

– Isus spune: „Roagă-te Tatălui tău”. Rugăciunea nu înseamnă vorbe adresate pereților ori unei „ființe misterioase”. Isus a venit să ne arate că Tatăl Său este și Tatăl nostru. Este posibil să fi avut o relație dezastruoasă cu părinții tăi și să nu te identifice cu ceea ce tocmai am spus. Îmi pare rău pentru aceasta. Dar Dumnezeu este părintele pe care nimeni dintre noi nu l-a avut vreodată. Chiar dacă nu poți conversa cu părinții tăi, rugăciunea deschide calea unei relații reale cu Dumnezeu.

– Isus spune: „Nu bolborosiți: cereți”. Sloganele, clișeele, repetările, rugăciunile-

poezii nu pot primi răspunsuri concrete din partea lui Dumnezeu. Când un copil vrea o prăjitură, spune: „Vreau o prăjitură”. „Cere-i Tatălui tău”, spune Isus. „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci orișicine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se va deschide” (Mat. 7,7.8). Aceasta este rugăciunea – o conversație directă, simplă, sinceră cu Acela care poate face ceva pentru noi.

Rugăciunea implică credință, risc, lăsându-ne pe noi la o parte și avântându-ne înainte. Ce distruge cel mai mult credința din noi? Probabil o mulțime de lucruri. În copilărie, „cerem” dragoste. Și nu primim.

Posibil să fi fost abuzați de părinți. Profesorii au fost foarte stricți și severi cu noi. Durerea ce ne confruntă pare să fie prea intensă, și adesea ne retragem într-un adăpost emoțional. Standardele par să fie prea înalte, ca să poată fi atinse, și nimeni nu oferă ajutor și speranță. Poate că persoana pe care o iubim ne trădează sau dispăre din viața noastră.

„Si fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Ev. 11,6).

Kent A. Hansen

avocat, Corona,
California

*Adventist Review,
iunie 2002*

După cum dispariția dintre noi a unui suflet drag sau eșecul dezastruos al persoanelor importante din viața noastră sunt piedici în calea rugăciunii, tot așa sunt și concepțiile greșite despre abilitatea noastră de a vorbi direct cu Dumnezeu. Iată câteva dintre aceste prejudecăți:

1. Rugăciunea este ascultată numai atunci când cerem de la Dumnezeu ceea ce trebuie să cerem.

Adevărul este că Dumnezeu este Cel care inițiază rugăciunea, nu noi. Lucrul acesta reiese evident din Scriptură. Dumnezeu a vorbit direct unui închinător la idoli, nomad, pe nume Avraam, l-a călăuzit într-o țară străină și a stabilit o relație cu el prin credință (Gen. 12,13). Biblia raportează că Dumnezeu a vorbit cu Moise cum vorbește un om cu prietenul său (Ex. 33,11). Isus a spus ucenicilor Săi: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15,15.16). Isus spune: „Iată Eu stau la ușa și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apoc. 3,20)

Rugăciunea noastră nu este primul pas spre Isus. Isus este Cel care ne îndeamnă să ne rugăm. Rugăciunea noastră Îi permite lui Isus să vină în întâmpinarea nevoilor noastre și să împărtășească pâinea vieții cu noi.

John White, psihiatru și autor, descrie importanța rugăciunii inițiate de Dumnezeu:

„Rezultă două aspecte. Dacă ești prietenul Lui, El va împărtăși cu tine gândurile și planurile Sale. Dacă ești partenerul Lui, El va fi îngrijorat despre viziunea ta asupra planurilor și proiectelor Sale. Orice ar însemna rugăciunea, intenția trebuie să fie aceea de a împărtăși și a te consulta cu Dumnezeu în probleme importante pentru El. Dumnezeu te-a chemat într-o ședință de comitet ceresc, ca să colaborezi cu El în privința unor probleme de destin veșnic.”

2. Dumnezeu comunică numai cu oamenii buni.

Dacă Dumnezeu comunică numai cu cei care merită, care gândesc bine și care țin toate Cele Zece Porunci, atunci noi toți suntem în încurcătură. Cei mai mulți dintre noi am căpătat ideea aceasta perfecționistă din copilărie, când primeam fel și fel de laude și recompense, dacă spuneam versetele de memorizat corect.

Cândiți-vă la ceea ce Isus le-a spus lingușitorilor religioși din vremea Sa: „Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16,15). Atunci când „elita” religioasă Îl judeca pe Isus, pentru că stătea la masă cu vameșii și păcătoșii, El a răspuns: „Nu cei sănătoși au trebuință de doftor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: Milă voiesc, iar nu jertfă! Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” (Mat. 9,12.13).

Ce ne spun aceste lucruri despre rugăciune? Că Dumnezeu iubește sufletele disperate, și că oamenii care sunt în necaz au accesul asigurat la El. Că Isus Hristos Se identifică cu greșelile și imperfecțiunile noastre. Biblia ne spune că Isus are milă de slăbiciunile noastre și că El „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evr. 4,15). Acest pasaj se încheie: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (vers.16).

Care este momentul când ai cea mai mare nevoie? Când ești singur, supărat, înfometat, obosit, vinovat, disperat, beat, accidentat... Cuvântul lui Dumnezeu spune fără ambiguitate că, în aceste momente, poți să te apropii de Dumnezeu, prin Isus, cu deplină încredere pentru a primi ajutor prin mila și harul Său.

3. Trebuie să știm exact cuvintele cu care să ne rugăm.

Această idee este promovată de „perfecționistii” care abuzează de ascultătorii lor prin aceea că îi țin

„speriați” pe toată durata predicilor lor, numai ca să-i facă să stea atenți.

Cu un an și ceva în urmă, m-a sunat un prieten, administrator, care a fost prădat într-un mod devastator, amenințându-i-se cariera și buna sa reputație. Era peste măsură de supărat. I-am spus să citească Psalmul 109 înainte de a merge la culcare în seara aceea. Rugăciunea aceasta a lui David, în parte, e cam așa:

„Dumnezeu laudei mele, nu tăcea! Căci potrivnicii au deschis împotriva mea o gură rea și înșelătoare, îmi vorbesc cu o limbă mincinoasă...”

Ei îmi întorc rău pentru bine, și ură pentru dragostea mea.

Pe vrăjmașul meu pune-l sub stăpânirea unui om rău; și un părăș să stea la dreapta lui...

Puține să-i fie zilele la număr, și slujba să i-o ia altul.

Să-i rămână copiii orfani, și nevastă-sa văduvă.

Copiii lui să umble fără nici un căpătâi și să cerșească, să-și caute pâinea departe de locuința lor dărâmată.

Cel ce l-a împrumutat, să-i pună mâna pe tot ce are, și străinii să-i jefuiască rodul muncii lui.

Iar Tu, Doamne, Dumnezeule, lucrează pentru mine din pricina Numelui Tău, căci mare este bunătatea Ta; izbăvește-mă!

Sunt nenorocit și lipsit, și îmi e rănită inima înlăuntrul meu.” (Ps. 109,1-22).

Vă întrebați poate cum de există o astfel de rugăciune în Biblie. Se află în Biblie din două motive: În primul rând, ne spune că ne putem ruga pentru orice, chiar și atunci când suntem nespuse de abătuți. În al doilea rând, vedem că David a procedat cel mai bine în momentul supărării – el a încredințat problema în totalitate în mâinile lui Dumnezeu.

Prietenul meu mi-a spus a doua zi că această rugăciune l-a ajutat să-și salveze viața spirituală, permițându-i să aducă înaintea lui Dumnezeu simțămintele sale.

Nu are importanță faptul că nu am folosit cele mai frumoase cuvinte în rugăciunile noastre. Isus a învățat că rugăciunile „formulă” nu au nici o valoare. El a spus: „Când vă rugați, să

nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, căroră li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi" (Mat. 6,7.8). Apostolul Pavel le-a spus Romanilor principiul rugăciunii: „Duhul,” spunea el, „ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Rom. 8,26.27). Dumnezeu este atât de capabil, dornic și în stare să asculte și să răspundă rugăciunilor noastre, încât El acceptă suspinele și gemetele unei rugăciuni disperate, dar sincere, și El are planificat exact ajutorul de care avem nevoie.

4. Ai grijă ce ceri de la Dumnezeu, că s-ar putea să primești ceea ce ai cerut și nu vei fi în stare să stăpânești acel lucru.

Uneori, cedăm acestei avertizări venite din rândul unei categorii de oameni pe care îi numesc „teroriști religioși”. Această prejudecată este o minciună infernală despre Dumnezeu. Tatăl nostru din ceruri nu este vreun magician care să joace farse cu noi.

Isus L-a descris pe Dumnezeu ca pe un tată care a fost profund rănit de un fiu rebel care și-a luat partea de moștenire mai devreme și a risipit-o toată pe sex murdar și substanțe ilicite. Iar când acest fiu s-a întors acasă, tatăl a alergat în întâmpinarea lui, l-a îmbrățișat, l-a iertat și, de necrezut, a dat și o petrecere în cinstea lui (Luca 15,11-32). Isus a zis: „Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce Îl cer!” (Mat. 7,9-11).

Acesta este Dumnezeu pe care Isus Hristos a venit să ni-L descopere. Un Tată care nu poate fi comparat cu părinți

omenești, deoarece atât în vreme de prosperitate, cât și de criză, stres și nereușită, rușine și rebeliune El continuă să te iubească, știind că singura relație care va avea vreo însemnătate în timp și în eternitate este bazată pe răspunsul la dragoste.

Inima lui Dumnezeu este destul de încăpătoare pentru noi toți. Ea tânjește după noi. El ne invită într-o legătură reală, o relație bazată pe comuniune sinceră, prin rugăciune. Nici o performanță, nici o învățătură, nici o tradiție, nici o doctrină sau nici un angajament nu poate substitui relația noastră cu Hristos.

Scaunul liber

Conceptul de relație autentică este ilustrat foarte bine într-o povestire relatată de Brennan Manning. Viața unui bătrân era consumată de un cancer nemilos. Fiica acestuia l-a invitat pe Manning să vină și să se roage pentru tatăl ei. Când Manning a sosit, l-a găsit pe om întins în pat, cu capul așezat pe două perne, iar alături, chiar lângă pat, se afla un scaun liber. Manning a considerat că bătrânul a fost informat de vizita sa.

– Văd că mă așteptați, a spus el.

– Nu. Cine sunteți?

– Sunt noul pastor asistent la biserica dumneavoastră, a răspuns Manning. Când am văzut scaunul liber, am considerat că ați fost informat despre vizita mea.

– O, da, scaunul, a spus omul întins pe pat. Vreți să închideți ușa, vă rog?

Nedumerit, Manning a închis ușa.

– Nu am spus asta nimănui, nici măcar fiicei mele, a spus omul, dar toată viața mea nu am știut cum să mă rog. Auzeam pe pastor vorbind despre rugăciune, dar întotdeauna intra pe o ureche și ieșea pe alta. În cele din urmă, puțin frustrat, i-am zis: „nu prind cam nimic din predicile tale despre rugăciune”.

– Aici, spune pastorul râsfoind prin raftul de jos al biroului său. Citește cartea aceasta de Hans Urs von Balthasar. Autorul este un teolog elvețian. Este cartea cea mai bună a secolului 20, care tratează subiectul rugăciunii contemplative.

– În regulă, spune bătrânul. Am luat cartea acasă și am încercat să o citesc. Dar în primele trei pagini, a trebuit să deschid dicționarul de 12 ori pentru clarificare. Am returnat cartea pastorului, i-am mulțumit, și în gândul meu am spus: „nu mi-a folosit la nimic”.

– Am abandonat orice încercare de a mă ruga, a continuat el, până într-o zi, cu câțiva ani în urmă, când prietenul meu cel mai bun mi-a zis: „Joe, rugăciunea este pur și simplu o conversație cu Isus. Îți sugerez următoarele: Așază-te pe un scaun, pune un scaun în fața ta, și prin credință vezi-L pe Isus pe scaun. Nu e deloc nepotrivit, deoarece El a promis: <Eu sunt cu voi în toate zilele> (Mat. 28,20). Apoi, vorbește cu El, și ascultă în același fel cum o faci acum în conversația cu mine”.

Așa că am încercat, și mi-a plăcut atât de mult, încât fac lucrul acesta cam 2 ore în fiecare zi. Trebuie să fiu însă atent. Dacă fiica mea m-ar vedea vorbind cu un scaun, cu siguranță că m-ar trimite undeva pentru control.

Manning a fost profund impresionat de relatarea bătrânului, încurajându-l să continue cu rugăciunea în felul acesta. Apoi s-au rugat împreună, și el s-a întors la biserică.

Două zile mai târziu, Manning a primit un telefon de la fiica bătrânului, prin care era informat că tatăl ei a încetat din viață.

– A murit împăcat? a întrebat pastorul.

– Da, când am părăsit casa în jurul orelor 14, el m-a chemat lângă pat, mi-a spus o glumă din colecția favoritelor lui, și m-a sărutat pe obraz. Când m-am întors de la cumpărături, o oră mai târziu, l-am găsit decedat. Ceva ciudat însă am observat. Aparent, chiar înainte ca tata să moară, s-a întins peste marginea patului și și-a așezat capul pe scaunul liber de lângă el.

Vorbind cu Isus ca și cu un prieten, punându-ți capul în brațele Lui. Asta da relație! Asta da rugăciune! De fapt, asta înseamnă să-L cunoști pe Dumnezeu!

Traducere de Alin Apostol

Ce se întâmplă când CONDUCĂTORII nu se roagă

În articolul „Ce se întâmplă când se roagă conducătorii?” (*Curierul Adventist*, aprilie 2004), am prezentat consecințele extraordinare ale rugăciunii unui conducător, potrivit cu textul din Exod 17,8-16. Și am arătat cum ni se aplică aceste lucruri nouă, tuturor celor care dorim să îi conducem pe ceilalți la Dumnezeu. Dar ce se întâmplă atunci când nu ne rugăm?

Istoria mea

Când eram adolescent, am învățat la una dintre cele mai renumite școli private. Colegii mei de clasă erau copii de ambasadori sau ai celor mai bogați oameni din țară. Ca student, am câștigat burse, eram căpitanul diferitelor echipe sportive ale școlii și câștigam premii aproape în orice domeniu. N-am dat greș în nimic din ceea ce mi-am propus să realizez.

Mai târziu însă, când am început să lucrez ca pastor, ceva s-a întâmplat. Nimic nu mergea. În numai doi ani, am trecut printr-o criză teribilă. După o călătorie în Africa de Vest, a trebuit să mă internez în spital și, ca rezultat, mi-am pierdut slujba. În același timp, datorită bârfei care părea să circule peste tot, mi-am pierdut și reputația. Ceva mai târziu, doctorii mi-au spus că am o problemă cu inima, și asta părea să fie cauza oboselii mele permanente. Și, în final, relația pe care o aveam, de câțiva ani, cu prietena mea, s-a terminat. Părea că Dumnezeu distrugea sistematic tot ceea ce făceam.

Punctul culminant

Când totul părea fără cale de ieșire, Dumnezeu a făcut o minune și mi-am recăpătat sănătatea și puterea. Oricum, după numai câteva luni, am început să mă plâng lui Dumnezeu despre situația mea. Știam că este păcat să mă

plâng când Dumnezeu fusese atât de bun cu mine, dar lucrul acesta nu m-a oprit să o fac. Din acel moment, toată puterea pe care Dumnezeu mi-a dat-o a început să mă părăsească.

Timp de două luni, am fost mânios. În final, într-o zi, am zis: „Tată, nu este corect ceea ce mi se întâmplă. Mi-ai luat totul – nu mai am nimic!”

Nu mă așteptam să primesc un răspuns, dar vocea Duhului Sfânt s-a auzit clar. „Da”. Apoi a continuat. „Tocmai acest lucru ar trebui să-ți dea de gândit.”

Am rămas blocat. Dumnezeu nu vroia nimic de la mine?

Motivul era foarte simplu: „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6,12).

Dacă încercăm să luptăm cu propriile noastre puteri, nu avem nici o șansă împotriva dușmanului supranatural. Nu este de mirare că Dumnezeu ne vrea fără nimic, pentru că El vrea să ne umple complet cu putere divină. Când am realizat acest lucru, viața mea spirituală a început să se schimbe. Relația mea cu Dumnezeu a cunoscut o apropiere mai mare.

La 33 de ani, am fost rugat să fiu președintele Conferinței Islanda. Eram administrator al bisericii. Aveam o mulțime de întâlniri pe care trebuia să le conduc și multe lucruri de planificat. Eram ocupat, făcând lucruri foarte importante, dar am realizat că, în tot ceea ce încercam să fac, eșuam. Și am început să mă prăbușesc. După numai câțiva ani, abia aveam sufici-

Gavin Anthony
președinte,
Conferința Islanda

Adventist Review,
mai 2004

entă energie să conduc o întâlnire, iar mersul la biserică era peste puterile mele.

Nu reușeam să-mi dau seama de ce mi se întâmplau toate acestea. Dădeam vina pe tensiunea existentă – bârfa și critica cu care conducătorii trebuie întotdeauna să se confrunte. Dar tensiunea nu făcea altceva decât să se mărească, iar eu nu știam ce să mai fac.

Reușita

În disperarea care m-a cuprins, am început să studiez viața lui Moise. Vroiam să știu cum a reușit el să reziste tensiunii cu care avea de-a face.

Într-o zi, în timp ce mă rugam, o voce mi-a întrerupt gândurile. „Problemele prin care ai trecut în ultimii ani nu au fost cauzate de oamenii care te-au criticat sau ți-au făcut greutăți. Ci au apărut, pentru că tu nu ai petrecut timp cu Mine.”

Din nou, am rămas blocat, realizând adevărul. Dar Dumnezeu mai avea ceva de spus: „Am permis să vezi cum toate se prăbușesc în jurul tău, ca să realizezi cât de puternic ești cu adevărat.”

Am început să plâng. După ce învățasem toate aceste lecții dure-roase cu câțiva ani înainte, cum am putut să uit tot ceea ce Dumnezeu m-a învățat cu privire la dependența de El? Ca să spun că aceasta a fost o experiență umilitoare, ar fi prea mult spus. Dar Dumnezeu avea dreptate. N-am reușit să păstrez o relație apropiată cu El.

Și, de asemenea, prețul acestui eșec era mare atât pentru mine, cât și pentru cei pe care am fost chemat să-i conduc.

Nu putem deveni apropiați, pentru că citim Biblia sau pentru că ne rugăm, dar nici nu putem deveni apropiați de Dumnezeu fără aceste lucruri. Fundamentul intimității se clădește pe o atitudine a inimii care te îndeamnă către persoana lui Dumnezeu. Cred că liderii pot foarte repede să rateze lucrul acesta, deoarece relația noastră cu Dumnezeu devine mai degrabă ceva ce îngre-

mădim în jurnalele noastre, decât o dorință adâncă și permanentă după viul Dumnezeu.

Apropierea lui Moise de Dumnezeu

Cum putem dezvolta o apropiere de Dumnezeu, care să ne permită să conducem cu putere? Dați-mi voie să vă împărtășesc ceea ce am învățat din istoria lui Moise.

După ce poporul Israel s-a închinat vițelului de aur, Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Du-te dar și du poporul unde ți-am spus. Iată, Îngerul Meu va merge înaintea ta. Dar Eu nu mă voi sui în mijlocul tău, ca să nu te prăpădesc pe drum, căci ești un popor încăpățânat.” (Exod 32,34; 33,3).

Dar pentru Moise, a ajunge în Canaan, chiar și condus de îngerul Domnului, nu era suficient. Moise vroia mai mult decât atât – mult mai mult.

El, exprimă trei dorințe înaintea lui Dumnezeu. Fiecare dintre acestea subliniază ceea ce înseamnă să tânjești după o relație mai apropiată cu Dumnezeu.

1. Dorința conducătorilor pentru o relație apropiată cu Dumnezeu, ca urmare a cunoașterii Sale. Când a aflat că Dumnezeu nu va mai merge cu ei în Canaan, „Moise l-a zis Domnului: 'Iată, Tu îmi zici: «Du pe poporul acesta!» Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă Tu ai zis: «Eu te cunosc pe nume și ai căpătat trecere înaintea Mea!» Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale. Atunci Te voi cunoaște și voi avea trecere înaintea Ta! Și gândește-Te că neamul acesta este poporul Tău!” (Exod 33,12-13).

Moise nu cerșea abilități de conducător și succes în conducerea Israelului spre Canaan. El îl implora pe Dumnezeu să-l învețe căile Sale, ca el să știe cum să-l facă pe plac. Ținta nu era Canaanul, ci cunoașterea lui Dumnezeu.

Oricum, Moise nu vroia să știe doar unele lucruri despre Dumnezeu. În gândirea ebraică,

a cunoaște pe cineva însemna a avea o relație profundă și foarte apropiată. Moise trebuia să-l conducă pe poporul lui Dumnezeu, dar pentru aceasta, el trebuie să aibă o relație profundă cu Dumnezeu.

Care este secretul conducerii noastre? Câți dintre noi nu ne lăudăm cu ceea ce am făcut prin muncă asiduă, datorită talentelor noastre și educației primite? Când Dumnezeu l-a ales pe Moise, El a ales pe cineva care nu gândea despre sine că are talentele necesare și de aceea se simțea necalificat când a fost ales ca lider. Dar Moise nu s-a plâns: „Ajutor! Cum să conduc?” Ci mai degrabă a spus: „Doamne, învață-mă să Te cunosc!” Cunoașterea lui Dumnezeu este sursa tuturor lucrurilor.

2. Dorința conducătorilor de a avea o relație apropiată cu Dumnezeu, ca urmare a umblării în prezența Sa. Ca răspuns la dorința lui Moise de a-L cunoaște pe Dumnezeu, Domnul a răspuns: „Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă.” (Exod 33,14). Dumnezeu urma să-l învețe pe Moise cum să-L cunoască mergând

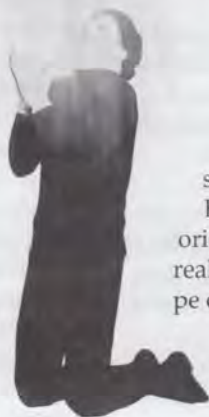
împreună cu El. Dumnezeu ni Se descoperă, nu prin simplul transfer de idei din mintea Lui în mintea noastră, ci mergând împreună. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a merge în prezența Sa.

Ca lider, Moise nu era mulțumit cu prezența lui Dumnezeu numai în dreptul persoanei sale. Înainte ca Moise să poată pleca de la Sinai, el dorea ca Dumnezeu să-l asigure că va merge și cu poporul Său: „Moise i-a zis: ‘Dacă nu mergi Tu Însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?’” (Exod 33,15-16).

Pentru Moise, prezența lui Dumnezeu nu era o presupunere tacită că există, ci o garanție vizibilă a adunării poporului lui Dumnezeu, și Moise nu intenționa să plece nicăieri fără aceasta – chiar dacă Dumnezeu dorea să trimită un înger care să-i conducă în Canaan.

Care este definiția succesului pentru noi? Obiectivul nostru principal este sosirea în Țara Promisă sau ținta noastră supremă este fixată pe Dumnezeu care ne-a chemat? Când oamenii privesc la noi și la cei pe care îi conducem, văd ei prezența lui Dumnezeu ca pe ceva evident? Căci ce poate fi mai irezistibil pentru lume ca prezența vizibilă a lui Dumnezeu?

3. Dorința conducătorilor de a avea o relație apropiată cu Dumnezeu, ca urmare a căutării gloriei Sale. Îndată ce Moise a primit asigurarea că Dumnezeu îl va învăța căile Sale, că va merge cu el și cu poporul său, „Moise a

zis: ‘Arată-mi slava Ta!’”

Ce credeți că se aștepta Moise să vadă?

Deja stătuse față în față cu Dumnezeu la rugul aprins și, mult mai recent, la cortul întâlnirii.

Dorea Moise pur și simplu ceva spectaculos?

Există un moment în viața oricărui conducător când realizează că toate lucrurile pe care a crezut că le poate oferi celorlalți sunt, de fapt, fără valoare. Cele mai mari eforturi și propriile talente pălesc în fața

puterii lui Dumnezeu. Și, asemenea lui Moise, recunoaștem că, dacă Dumnezeu nu ne arată căile Sale și dacă nu merge cu noi, nu putem conduce.

Atunci este momentul când conducătorii se predau cu totul lui Dumnezeu. Singurul lucru important este să-L vezi pe El, pentru că El, Dumnezeu, este tot ceea ce contează. Acesta este motivul pentru care eu cred că Moise a îndrăznit să ceară să vadă gloria Dumnezeului Atotputernic. El știa că a-L cunoaște pe Dumnezeu din ce în ce mai mult este singura lui speranță și această cunoaștere va avea loc prin descoperirea slavei lui Dumnezeu.

Consecința apropierii de Dumnezeu este reflectarea slavei Lui. Când Dumnezeu i S-a arătat lui Moise – așa cum nu S-a mai arătat nimănui – nu strălucirea luminii care-L înconjură pe Dumnezeu i-a atras atenția lui Moise, ci caracterul Său, pe care-l descrie astfel: „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: ‘Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul’.” (Exod 34,6-7pp.)

Primind o altă asigurare cu privire la prezența lui Dumnezeu cu el și cu poporul său, Moise a coborât de pe munte, dar, „nu știa că pielea feței sale strălucea, pentru că vorbise cu Dumnezeu.” (Exod 34,29 up.)

Aceasta este consecința inevitabilă a apropierii de Dumnezeu. Ceilalți vor vedea lucrul acesta pe fețele noastre, chiar dacă noi nu știm lucrul acesta.

Ellen White rezumă importanța acestei experiențe pentru Moise: „Această experiență și, mai presus de toate celelalte lucruri, asigurarea că Dumnezeu va asculta rugăciunea sa și că prezența Sa divină îl va însoți, erau de mai mare valoare pentru Moise, ca lider, decât învățăturile primite în Egipt sau decât toate cunoștințele în știința militară. Nici o putere, abilitate sau educație pământească nu putea suplini locul prezenței nemijlocite a lui Dumnezeu. În istoria lui Moise, putem vedea că este privilegiul omului să se bucure de o relație intimă cu Dumnezeu.” (4 T, p. 533)

Și acest lucru este valabil și pentru noi. Un nou început.

Astăzi, pot vedea limpede cum apropierea mea de Dumnezeu este legată de tot ceea ce fac și sunt. Nu mă rog pentru că este important, ci mă rog pentru că sunt disperat. Ce pot face fără puterea și îndrumarea viului Dumnezeu? Ce mai pot oferi din clipa în care am rupt legătura cu Tatăl?

Cred că încep să înțeleg ceea ce spunea Isus atunci când zicea: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15,5).

Vestea cea bună este că nu contează cât de departe suntem de Dumnezeu în slujirea noastră sau cât suntem de obosiți, relația cu Dumnezeu se poate recâștiga. Atâta timp cât rămânem în El, vom aduce roadă multă.

Traducere de Marius Andrei

Tinerii au cuvântul

Sunt ascultați tinerii din biserică, simt ei că reprezintă o parte importantă a întregii biserici? Președintele Conferinței Generale, fratele Jan Paulsen, răspunde cu onestitate la aceste întrebări, precum și la altele, referitoare la rolul tinerilor în Biserica Adventistă, într-o discuție cu unul dintre asistenții săi, Bettina Krause.

BK: Credeți că biserica noastră ascultă opiniile, întrebările și preocupările tinerilor?

JP: Cred că noi nu facem tot ce am putea sau ar trebui să facem. Îmi dau seama că mult prea mulți dintre tinerii noștri simt o anumită distanță între ei și biserică – simt că nu pot vorbi, că nu sunt ascultați și că nu sunt înțeleși.

Recent, am participat la mai multe servicii de închinare în biserică, într-o anumită parte a lumii, și, privind peste comunitatea de credincioși, mi-a fost foarte dificil să găsesc persoane sub 25 de ani. M-am întrebat: Unde sunt acești tineri? Ce s-a întâmplat? Nu mai fac parte din această comunitate? Aceste întrebări mă preocupă mereu.

Este necesar să ne întrebăm, este necesar ca eu însumi să mă întreb: Ce putem face sau ce putem spune pentru a remedia această situație? Și cum putem face acest lucru în cel mai autentic și deschis mod cu putință? Ce anume trebuie să se schimbe? De unde să începem?

Mă gândesc la două aspecte: primul este comunicarea, iar celălalt este acceptarea. Aceste idei sunt îngemănate. Este nevoie de timp și de efort pentru a comunica – adică să asculți cu atenție ce spune celălalt și să încerci să înțelegi profunzimea sentimentelor exprimate. Este un proces dificil, mai ales atunci când doi oameni trăiesc în lumi care sunt diferite într-o anumită măsură.

Acceptare. Ce înseamnă acest lucru?

Adesea suntem deranjați de acest cuvânt, deoarece considerăm că implică acceptarea unui anumit comportament sau a unei anumite atitudini. Nu este adevărat. Și eu sunt tată. Îmi iubesc și îmi accept copiii și nu este nimic restrictiv în această acceptare.

Acceptarea unei persoane nu înseamnă însă, în mod automat, acceptarea tuturor alegerilor pe care aceasta le face. Pentru mine, acceptarea înseamnă că eu sunt pregătit să privesc peste abisul care ar putea să ne despartă la un moment dat și să încerc să înțeleg și cealaltă perspectivă, celălalt unghi de vedere. Apoi, construiesc o punte peste prăpastie printr-o comunicare deschisă și sinceră.

La birou, se află în construcție un site de internet, prin care dorim să deschidem ușa spre o comunicare mai bună cu tinerii bisericii noastre. Vrem să știm direct de la ei cum se simt și ce ar dori să transmită bisericii lor. Și vreau ca ei să știe că intenția noastră este să dăm atenția cuvenită fiecărui mesaj primit.

Cum vedeți situația tinerilor care spun că sunt simpli spectatori în viața bisericii – nu li se încredințează responsabilități și nu reprezintă o parte semnificativă în procesul luării unor decizii importante la orice nivel administrativ?

De-a lungul timpului, nu am reușit să integrăm mulți tineri și multe femei în structurile administrative ale bisericii. Unul dintre principalele motive este acela că, în biserica noastră, bărbații sunt cei care sunt hirotoniți pentru lucrarea Evangheliei și aceasta reprezintă cea mai bogată sursă pentru slujbe de conducere în biserică.

Biserica noastră însă este binecuvântată cu mulți tineri și tinere, tineri specialiști, care sunt competenți în alte domenii și cărora li se pot încredința diverse răspunderi în comitete sau consilii. Este necesar să facem toate eforturile pentru a-i integra pe acești tineri în structurile decizionale ale bisericii.

În ceea ce privește bisericile locale, cred că tinerii trebuie să fie mai activi în afirmarea dreptului de a fi considerați parteneri potriviți pentru lucrarea comunității. Unde scrie că doar după ce ai depășit vârsta de 50 de ani poți fi chemat să porți o responsabilitate majoră în viața bisericii locale? Pentru viitorul bisericii, cred că este deosebit de important ca tinerii, chiar la sfârșitul adolescenței,

Bettina Krause

asistenta președintelui,
Conferința Generală

Adventist Review,
august 2004

în anii de studenție și după aceea, să fie implicați și susținuți.

Aș vrea să le spun tinerilor:

„Biserica aceasta vă aparține și vouă așa cum aparține și celorlalți care fac parte din ea”. Iar celor mai în vârstă, aș vrea să le spun: „Vă rog să recunoașteți rolul tinerilor și să creați condițiile necesare, pentru ca ei să se implice în viața comunității.”

Ceea ce era foarte frustrant în anii aceia era faptul că noi, tinerii, eram doar niște observatori pasivi ai vieții din comunitate. Aceasta nu era decât o reflecție a acelei perioade de timp și a acelei culturi. Simțeam că tinerii nu au nici un rol în biserică – cei mai în vârstă făceau totul. Ei erau instructori la Școala de Sabat, ei predica. Și

devin un predicator al Evangheliei. Nu a fost un drum ușor. Îmi amintesc că unul dintre cei în vârstă din comunitate, mi-a spus: „Tu, să fii pastor? Tu nici nu poți să vorbești clar; te bâlbâi mereu!”

Pe baza propriilor mele experiențe, aș vrea să spun oricărui tânăr: „Permite-I lui Dumnezeu să te cheme; lasă-te atras de viața comunității. Permite-I lui Dumnezeu să te folosească, să te transforme. În felul acesta, vei trăi o viață captivantă și plină de satisfacții.”

Din ceea ce ați spus, se pare că este nevoie de acceptare și de comunicare din ambele direcții – atât cei tineri, cât și cei mai în vârstă trebuie să lucreze împreună.

Comunicarea este un proces bidirecțional. Trebuie să îi întreb pe tineri: „Sunteți pregătiți să fiți parteneri în acest efort de comunicare? Cât de bine puteți să ascultați ceea ce spun oamenii care fac parte dintr-o altă generație decât voi? Sunteți gata să investiți timp și efort pentru a construi un pod spre cei mai în vârstă?” Este necesar ca noi toți, tineri, adulți și persoane în vârstă, să lucrăm pentru refacerea relațiilor noastre, pentru a învăța să comunicăm unul cu celălalt.

Mulți tineri stau departe de biserică, deoarece, într-un anumit sens, ei simt că sunt considerați nedemni pentru a face parte din ea. Așa că se întreabă: „De ce să mai merg la adunare?” Aș vrea să vă spun că Isus Hristos este Același pentru voi, ca și pentru mine. Să mă ferească Dumnezeu să vă țin la distanță de comunitatea Sa. În bisericile noastre, avem nevoie de o acceptare profundă și plină de putere. Simt că nu am cuvinte să o descriu mai mult. Dar, în sufletul meu, știu cu tărie că trebuie să învățăm să comunicăm unuia cu alții. Celor tineri, doresc să le spun: „Vreau să aud vești de la voi. Și nu vreau doar să fiu politicoș. Chiar vreau să aud despre voi.”

Traducere de Cătălin Strâmbu

Președintele Conferinței Generale în dialog cu tinerii

Unii tineri consideră că există mult prea multă politică în biserică și atitudini de condamnare și prea puțină toleranță. Ce răspuns le-ați putea oferi?

Dacă un tânăr și-ar exprima această preocupare, i-aș spune: „Uneori, găsesc și eu aceleași lucruri în biserică”. Este adevărat și, în mare măsură, aceasta se datorează faptului că suntem oameni.

Cum am putea îmbunătăți lucrurile? Soluția nu este să stăm cât mai departe unul de celălalt. Formăm o comunitate, o mare familie. În timp ce prăvim unii la alții, provenind din generații diferite, nu trebuie doar să identificăm problemele, ci și să lucrăm împreună pentru a le rezolva.

Cum ați descrie experiența dumneavoastră personală în biserică? Când erăți tânăr, erau lucruri care v-au deranjat sau v-au descurajat?

De la o vârstă fragedă, biserica a devenit foarte importantă pentru mine. Acest lucru însă a fost legat de modul în care simțeam că Domnul Isus lucrează în viața mea. Hristos a devenit o persoană reală pentru mine în primii ani ai adolescenței și atunci am luat hotărârea de a-L urma.

dacă vreo persoană spunea ceva la lecțiune, noi, ca tineri, nu puteam să avem opinii diferite.

Ce a condus la decizia dumneavoastră de a intra în lucrarea de pastorație?

Credința mea era foarte importantă pentru mine. Consideram că biserica reprezintă modul prin care Dumnezeu dorește să Se adreseze lumii și doream să fiu o parte a acestei lucrări. Adevărul că Domnul Hristos Se întoarce foarte curând a fost, de asemenea, foarte important pentru mine. M-a determinat să iau anumite hotărâri pentru a mă pregăti pentru acest eveniment.

De aceea, la 15 ani, am hotărât să devin predicator. Această decizie a fost luată în cele mai neașteptate circumstanțe. Participam la o Săptămână de Rugăciune. Eram vreo 12-15 tineri, și citeam fiecare, pe rând, prelegerea din seara respectivă. În timp ce citeam și ne rugam, un pasaj mi-a mișcat sufletul până la lacrimi.

După ce m-am întors acasă de la acea întâlnire, am vorbit cu mama despre ceea ce citisem și, din acea clipă, pentru mine nu a mai fost nici o îndoială cu privire la ceea ce urma să fac cu viața mea – să

Ce înseamnă să fii spiritual

Există un interes tot mai mare, în zilele noastre, față de spiritualitate. Lucrul acesta este evident când luăm în considerație numărul impresionant de articole și de cărți care au fost publicate recent, pe această temă, în toată lumea. În același timp, se poate observa o diversitate incredibilă de abordări ale temei spiritualității. Desigur, putem să ne gândim la domenii atât de cunoscute, cum ar fi: spiritualitatea creștină, iudaică, musulmană, budistă, hindusă, sau la explorări mai puțin obișnuite ca, de exemplu, spiritualitatea ecologică. Diversitatea poate acoperi un spectru atât de larg, încât nu este o surpriză să întâlnești lucrări care includ în sfera spiritualității gândirea pozitivă, feminismul, marxismul sau chiar homosexualitatea!

Această varietate creează confuzie și face ca definirea termenului „spiritualitate” să fie extrem de dificilă.¹ Ce înseamnă în cele din urmă să fii spiritual? Să folosești cuvinte pioase, să ai o înfățișare smerită, să spui glume bune sau să ai „sensibilitate estetică”?²

Cuvântul „spiritualitate” nu se găsește în Sfintele Scripturi, dar conceptul este întâlnit cu siguranță. El este exprimat de către acele cuvinte care își au rădăcina în substantivul „spirit”. De exemplu, cuvântul „spiritual” (pneumaticos) este întâlnit în Noul Testament în 28 de ocazii. Pavel îl folosește în două moduri, în scrierile sale: ca adjectiv (ceva spiritual) și ca substantiv (masculin sau neutru, om spiritual sau lucruri spirituale).³

În 1 Corinteni, *ho pneumaticos* (om duhovnicesc sau spiritual) este prezentat în contrast, sau antiteză, cu: a) *psychikos*, „om firesc” sau obișnuit (1 Corinteni 2, 14) și b) *sarkikos*, „om lumesc” sau carnal (1 Corinteni 3, 1). Contrastul este dezvoltat în Romani 8, 5-14 și în Galateni 5, 16-6,1. În Romani, antiteza este între firea pământească și Spirit, iar în Galateni între roadele firii pământești și roada Duhului. În cadrul acestui articol, vom studia pe scurt aceste contraste. Vom putea astfel să descoperim dimensiuni noi, biblice, a ceea ce înseamnă să fii spiritual.

Biserica din Corint era împărțită în partide. Creștinii corinteni se identificau fie cu Pavel, Apolo, Petru, fie cu Isus și manifestau o înclinație spre speculația filosofică. Ei se bazau pe înțelepciunea lumii, nu pe înțelepciunea lui Dumnezeu, dezvăluită în „nebulia crucii” și propovăduită de Pavel (1 Cor. 1, 21).

Problema critică în Corint nu era dezbateră, ci conflictul dintre biserică și întemeietorul ei, apostolul Pavel. Acest conflict a creat două crize: una cu privire la autoritatea apostolului și cealaltă cu privire la evanghelia sa. Cu toate acestea, punctul cheie al discuției care a declanșat ambele crize era ce înțelegeau corintenii prin a fi „spiritual” sau „duhovnicesc” (pneumaticos).⁴ În orbirea lor, ei se considerau înțelepți (1 Cor. 3, 18), știutori (1 Cor. 8, 2) și duhovnicești (1 Cor. 14, 37). Cu modul său fin, ca un părinte iubitor, Pavel încearcă să îi convingă de faptul că ei sunt încă firești.

Daniel Nae

Asistent universitar,
Institutul Teologic
Adventist Cernica

Firească în contrast cu spiritual

„Omul firesc” (1 Cor. 2, 14), sau obișnuit, este acela care nu a primit Duhul Sfânt. El nu este „o persoană rea, neghioabă sau lipsită de religiozitate. Însă, lipsindu-i Duhul lui Dumnezeu, el nu poate înțelege adevărurile spirituale...”⁵ Pentru el, acestea constituie o nebulie, pentru că are un alt sistem de valori. Omul firesc este acea persoană care „eșuează total să aprecieze ‘înțelepciunea’ lui Dumnezeu, pentru că este atât de direct contrară filosofiei de viață acceptate de om în general”.⁶

Înțelepciunea lui Dumnezeu, „cea tainică și ținută ascuns, pe care o rânduiise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci” (1 Cor. 2,7), s-a dezvăluit într-un mod uimitor la cruce, pentru că într-un singur moment suprem se concentrează atât frumusețea caracterului Său iubitor, cât și siguranța mântuirii noastre.

Un Mântuitor răstignit contrazice însă logica omenească, înțelepciunea lumii, modul nostru obișnuit de a gândi sau „bunul simț”. Nu este deci de mirare că „Hristos cel răstignit” este ceva scandalos pentru „iudei”

și ceva imposibil de încadrat într-un sistem de gândire, pentru „greci”. În comentariul deja menționat, al Epistolei către Corinteni, se spune: „Duhul trebuie să-i identifice pe oamenii lui Dumnezeu într-un așa mod, încât valorile și concepția lor despre lume să fie radical diferite de înțelepciunea acestui veac. Ei îl cunosc într-adevăr pe Dumnezeu în Hristos; ei trăiesc cu adevărat viața viitoare în timpul celei prezente, care este trecătoare; ei sunt marcați pentru totdeauna de cruce. Astfel, ei sunt oameni ai Duhului, care stau într-un contrast izbitor cu aceia care sunt pur și simplu obișnuiți, neînțelegând piatra de poticnire a crucii. A fi spiritual nu conduce la elitism, ci la o înțelegere mai profundă a tainei răscumpărării prin Hristos cel răstignit”.⁷

Potrivit lui Pavel, a fi spiritual înseamnă, în primul rând, a renunța să te încrezi în înțelepciunea omenească și să accepți o filosofie de viață bazată pe revelația lui Dumnezeu cu privire la Mesia și la moartea Sa pe cruce.

Lumesc în contrast cu spiritual

Când Pavel începe să se adreseze direct corintenilor, el îi numește „lumești” (sarkinoi, cf. 3,1). Această schimbare nu este întâmplătoare. În timp ce cuvântul *psychikos* în 2,14 „este folosit pentru a descrie persoana lipsită total de Duhul Sfânt”⁸, cuvântul *sarkinoi* este utilizat pentru a-i confrunta pe corinteni cu realitatea că sunt imaturi și că sunt caracterizați încă de firea pământească.⁹

Conflictul între *sarx* (firea pământească) și *pneuma* (Duhul) este deseori descris în epistolele apostolului Pavel (Romani 8,5-8; 1 Corinteni 3,1-3; Galateni 5,16-25). Firea pământească este „natura noastră umană, căzută, cu tot ce îi aparține”.¹⁰ În Romani 8,5, Pavel spune că „cei ce trăiesc după îndemnul firei pământești umblă (phronousin) după lucrurile firei pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului.” Cuvântul *phronousin* din verse-

tul 5 („a gândi”) este definit, în contextul menționat deja, ca „a lua partea cuiva”, „a permite să fii dominat de...”¹¹ Aceasta înseamnă că fiecare om are posibilitatea să aleagă între a fi condus de firea pământească sau de Duhul lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi experimentează această luptă interioară, care se dă zilnic între îndemnul firei noastre căzute și îndemnul Duhului Sfânt. Putem observa acest conflict atât în alegerile obișnuite: ce mâncăm, cu ce ne îmbrăcăm, ce muzică ascultăm, până la marile decizii ale vieții: ce religie acceptăm, ce profesie urmărim sau cu cine ne căsătorim. Și care ar trebui să fie criteriul determinant în alegerile noastre? Nu potolirea pretențiilor firei, slăvirea lui Dumnezeu (1 Cor. 10, 31). Ce se spune în dreptul nostru? „Dar ei n-au ascultat, n-au luat aminte, ci au urmat îndemnul inimii lor rele” (Ieremia 11,8) sau „toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,14)?

Pentru Pavel, a fi spiritual înseamnă, în al doilea rând, a alege permanent să fii călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.

Faptele firei în contrast cu roada Duhului

În Romani 8, ni se oferă făgăduința că o persoană poate fi condusă de Duhul în modul său de a gândi. În Galateni, apostolul Pavel merge un pas mai departe: „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul” (Gal. 5,25). Acest îndemn constituie concluzia întregului pasaj în care se vorbește despre faptele firei, în contrast cu „roada Duhului” (Gal. 5,22). Comportamentul nostru va dezvălui cine conduce viața noastră. Cine urmează îndemnul firei pământești va săvârși faptele ei, iar cine este condus de Duhul va manifesta roada Lui, acea practică reprezentare a caracterului lui Hristos în viețile noastre.

Pavel îi îndeamnă pe galateni, care se considerau „spirituali”, să arate aceasta în relațiile lor.

Ca și corintenii, care credeau despre ei înșiși că sunt spirituali datorită înțelepciunii, cunoștinței și vorbirii în limbi, galatenii se considerau spirituali datorită ascultării de legile ceremoniale. Pavel le scrie atât corintenilor, cât și galatenilor că iubirea este cea care contează în cele din urmă. Nu este deloc întâmplător că apostolul vorbește despre iubire în contextul a ceea ce înseamnă să fii spiritual (1 Cor. 13; 14,1; Gal. 5,13,14; 6,1). Manifestarea iubirii este dovada că o persoană este călăuzită de Duhul lui Dumnezeu.

Potrivit celor spuse, în al treilea rând, a fi spiritual înseamnă a avea „roada Duhului”: iubirea (kartos, nu kartoi).

În concluzie, spiritualitatea biblică este rezultatul înțelegerii caracterului lui Dumnezeu, manifestat deplin la cruce, al acceptării unui mod de a gândi, în care slava lui Dumnezeu să primeze, și al manifestării iubirii în tot ceea ce suntem. Adevărata spiritualitate este mai mult decât un concept: este un **modus vivendi**. A fi spiritual înseamnă a trăi așa cum a trăit Isus și lucrul acesta nu este posibil decât prin Duhul. Fără El, nu suntem în stare să gândim spiritual, să acceptăm călăuzirea Sa și să avem roada Sa.

¹ C. J. H. Hingley, *Spirituality*, New Dictionary of Christian Ethics & Pastoral Theology (Downers Grove: InterVarsity Press, 1995), p. 807.

² William G. Jonson, *Spirituality*, Adventist Review, May 19, 1994, p. 508.

³ Colin Brown, *Spirit*, The New International Dictionary of the New Testament Theology, ed. Colin Brown (Grand Rapids: Zondervan, 1979), 3:707.

⁴ Gordon D. Fee, *The First Epistle to the Corinthians* (Grand Rapids: Eerdmans, 1987), p. 6.

⁵ K. C. Barrett, *A Commentary on the First Epistle to the Corinthians* (New York: Harper & Row, 1968), p. 77.

⁶ *1 Corinthians*, The Seventh-day Adventist Bible Commentary, edited by Francis D. Nichol (Washington, D. C.: Review and Herald, 1957), p. 670.

⁷ Fee, p. 120.

⁸ *Idem.*, p. 124.

⁹ Curtis Vaughan, and Thomas D. Lea, *1 Corinthians* (Grand Rapids: Zondervan, 1983), p. 39.

¹⁰ C. E. B. Cranfield, *Romans* (Grand Rapids: Eerdmans, 1985), p. 174.

¹¹ Vezi J. D. G. Dunn, *Romans 1-8*, World Biblical Commentary (Dallas: Word, 1988), 425; Thomas R. Schneider, *Romans* (Grand Rapids: Baker Books House, 1998), p. 411.

Început de an universitar la Cernica

În data de 4 octombrie 2004, după o liniște de trei luni, s-au redeschis sălile de clasă ale Institutului Teologic Adventist, și curtea campusului s-a umplut din nou de viață. Studenți, părinți din toată țara, pastori, profesori și angajați ai instituției au participat la festivitatea de deschidere a anului universitar 2004-2005.

Cuvântul de deschidere a fost adresat de către prof. dr. Silviu Szentesi, rectorul institutului, care a subliniat necesitatea călăuzirii divine în anul care ne stă în față. Apoi, referindu-se la nevoia reformei morale în societatea noastră, el a accentuat exemplul lui Ilie prin crearea școlii profeților, care avea ca scop ajutarea oamenilor pentru a se întoarce la Dumnezeu. În continuare, dânsul a citat Galateni 5,26, demonstrând importanța de a ne concentra asupra unor lucruri esențiale, cum ar fi slujirea semenilor și nevoia de a renunța la căutarea propriei noastre slăvi. „Atâta timp cât îl slujim pe Dumnezeu, noi nu ne irosim timpul, ci îl investim”.

Programul înfrumusețat de piese muzicale și de orgă a continuat prin urarea de bun venit din partea anilor IV către cei peste 70 de studenți prezenți din anul I. Gândul slujirii, ca și cel al perseverenței sau al rostului împlinit au fost reluate în diferite forme de către cei trei studenți, reprezentând cele trei specializări: Teologie – Asistență Socială, Teologie – Litere și Teologie Pastorală.

În predica bazată pe Psalmul 110, fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Bisericii Adventiste din România a reiterat nevoia de a lucra urmând tiparul divin al Trinității. „Modul de a lucra al Trinității constă în unitate dinamică. Dacă acolo sunt firele lucrării noastre, nu se poate să lucrăm altfel... Nu am venit aici să ne izolăm mai bine, ci să ne deschidem mai bine”, a accentuat dânsul. Rațiunea de a fi a Institutului Teologic Adventist trebuie să fie crearea unei comunități școlare, în care fiecare dintre noi vom învăța să lucrăm ÎMPREUNĂ, spre slava lui Dumnezeu.

Atunci când lucrurile de sus rămân în centrul atenției noastre, se va naște pe pământ o mișcare, exprimată prin Psalmul 110 în felul următor: „Poporul Tău este plin de înflăcărare, când îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua.”

După încheierea programului festiv, în atmosfera creată de bucuria reîntâlnirii, dar și de tensiunea necunoscutului care ne stă în față, am întrebat câțiva studenți despre așteptările și planurile lor cu privire la anul universitar în care am intrat.

„Anul IV reprezintă o adevărată provocare pentru mine. Se cere direcție de acțiune, perseverență și multă muncă; dar se așteaptă și timp pentru ceilalți, părtașie, bucuria slujirii aceluiași Dumnezeu. Investiția este mare în ambele domenii, iar echilibrul și străduința spre perfecțiune vor rămâne în continuare cele mai bune opțiuni pentru mine.” (Adelina Alexe, anul IV, Teologie – Asistență Socială)

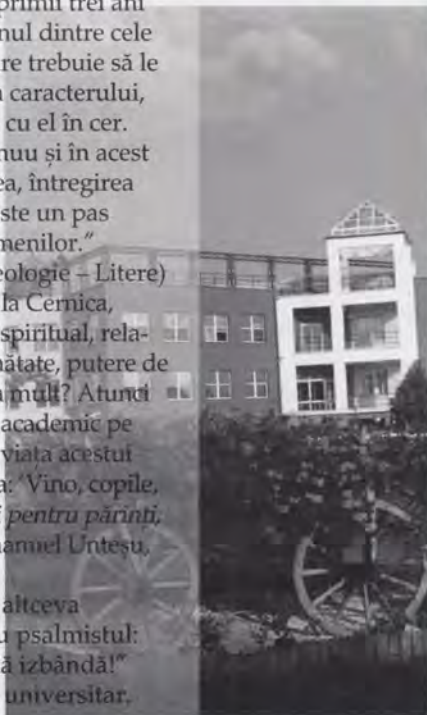
„Experiența acumulată în primii trei ani de facultate m-a învățat că unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să le învețe un tânăr este cizelarea caracterului, singura avere pe care o duce cu el în cer. Acest lucru doresc să-l continui și în acest an universitar și, de asemenea, întregirea pregătirii profesionale care este un pas important pentru slujirea semenilor.” (Ramona Simion, anul IV, Teologie – Litere)

„Fiind ultimul an de studii la Cernica, aștept excelență în domeniul spiritual, relațional și academic. Aștept sănătate, putere de muncă și optimism. Este prea mult? Atunci rezum: Îl aștept și în acest an academic pe Dumnezeu în viața mea și în viața acestui campus. El ne spune fiecăruia: 'Vino, copile, mai sus!' (Ellen White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p.44).” (Emanuel Untesu, anul IV, Teologie Pastorală)

Spre încheiere nu rămâne altceva decât să rostesc împreună cu psalmistul: „Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă!” (Psalm 118,25) și în acest an universitar.

Magyarosi Barna

Asistent universitar,
Institutul Teologic
Adventist Cernica

Biserică, ucenicie, misiune

Care este rolul bisericii? Ce spune Noul Testament despre biserică? Ce înseamnă a fi ucenic? Ce este lucrarea misionară? Acestea sunt subiecte de discuție în aproape toate cercurile bisericii contemporane, de la cei care caută să reformeze structura organizațională a bisericilor în care ei înșiși trăiesc și până la tinerii care se revoltă împotriva a ceea ce ei percep ca fiind un cadru prea sufocant pentru creștin.

Emil Eremie

Pastor, Conferința Muntenia

1. Biserica

a. Evangheliile ca documente ale comunității

Evangheliile sunt produsul comunității credincioșilor, al unui grup mai larg, strâns în jurul evangelistului responsabil să scrie. Ele au fost date de Dumnezeu ca o normă de călăuzire, de cunoaștere și ca o unealtă de a face credința ceva viu (Rom. 10,17). A patra evanghelie ne oferă cea mai puternică dovadă cu privire la înțelegerea naturii comunitare a evangheliilor. Această dovadă-cheie se găsește în Ioan 21,24: „Ucenicul acesta este cel ce adevărește aceste lucruri și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată”. În mod normal, doar o singură persoană poate fi angajată în procesul scrierii și totuși se spune: „Noi, știm...”, în loc de „Eu știu...”. În mod clar, se sugerează existența unui grup mai larg, care are aceeași responsabilitate în ceea ce se scrie în această evanghelie. Ei îi considerau pe cei credincioși familia lor și foloseau

termeni familiari pentru a se adresa unul altuia. Expresia favorită era „frate” (Fapte. 7,2; Rom. 1,13; 10,1; 1 Cor. 1,10; Gal. 3,15; Efes. 6,10; Col. 4,15; 1 Tes. 1,14 etc.). Identificarea cu un nume a fost oferită de biserică timpurie ceva mai târziu. Cu alte cuvinte, evanghelia este produsul comunității credincioșilor adunați în jurul ucenicului iubit. Astfel, evangheliile nu îl reprezintă doar pe evangelist, ci, de asemenea și comunitatea în care aceștia se închinau, comunitatea care „transcende orice diviziune umană” — oameni din fiecare națiune, din orice statut socio-economic, o societate alcătuită din bărbați și femei deopotrivă (cf. Gal 3,28).¹

b. Principii de conducere în biserică

Potrivit cuvintelor Domnului Hristos din Luca 22,25-27, există o mare diferență între tipul de conducere exercitat în comunitățile creștine și oricare alt tip de conducere și de organizare. Acesta a fost și este caracterizat de slujire. Creștinii nu trebuiau să-i aibă ca model pe conducătorii romani care căutau autoritate, ci mai degrabă trebuiau să acționeze ca slujitori. În felul acesta, urmau exemplul Stăpânului lor care a venit pe pământ să slujească. Această atitudine a fost întărită prin cuvintele din Matei 23,1-12, unde este aspru criticată atitudinea cărturarilor și a fariseilor. Interesul lor pentru locuri de onoare la banchete, pentru cele mai bune locuri în sinagogi, interesul de a fi salutați în piețe, precum și titlul de rabi nu ar trebui să existe la creștini. Mai degrabă,

creștinii trebuie să-și amintească faptul că Învățătorul și Stăpânul lor este Isus. Cel mai mare ar trebui să fie slujitorul celorlalți.

Aceasta demonstrează că toți creștinii sunt parte a unei mari familii, o familie universală, mondială. Comunitatea va fi structurată într-un mod care să împlinească nevoile ei organizaționale, dar factorii ei de conducere nu vor acționa din dorința după putere și control, ci motivați de dragoste și dorința de a sluji altora. Iată cât de multe ne spun evangheliile despre biserica (familia) din care facem parte și despre responsabilitățile conducătorilor ei. Dar ce ne spun ele cu privire la noi, ca indivizi, sau cu privire la viața noastră personală? Răspunsul la această întrebare îl găsim în conceptul despre ucenicie.

2. Ucenicie

a. Chemarea

Toate cele patru evanghelii îl înfățișează pe Isus chemându-l pe ucenici la Sine. În mod tipic, Isus îi găsește angrenați în activitățile lor zilnice și le spune: „Vino și urmează-Mă.” Acest mod de a chema devine o analogie a modului de a deveni creștin. Un creștin este unul care îl urmează pe Isus.

Invitația vine fără nici o rezervă. Mântuirea este darul lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Nu este nimic în noi înșine care să reclame sau să merite acest dar. El este dat, pentru că Dumnezeu și Fiul Său Isus ne-au iubit și ne-au oferit, prin marele sacrificiu de la cruce, posibilitatea de a avea viață veșnică.

În Matei 22,1-14, descoperim acest aspect prin invitația la

festivitatea nunții. Invitația la nunta fiului de împărat, care reprezintă invitația de a participa la Împărăție, trebuie să fie o ocazie deosebită și un eveniment plin de bucurie, care se extinde la orice suflet, bun sau rău. Ea este oferită de cineva de o mare importanță și a o refuza înseamnă lipsă de bună-cuviință, dar și refuzul la Împărăție.

b. Costul

În timp ce apartenența la împărăție este un dar, el nu este primit fără nici un cost. Acceptarea lui cere un angajament total. Isus le spune ascultătorilor Săi: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși

c. Etica Împărăției

Această comunitate a credinței a fost chemată să descopere toate valorile și etica Împărăției lui Dumnezeu, domnia Lui pe pământ. Esența eticii sau a comportamentului creștin este dragostea pentru Dumnezeu și iubirea pentru semenul său ca pentru sine însuși (Mat 22,36-40; Marcu 12,29-31; Luca 10,25-37). În Matei 5,43-48, descoperim că, pentru a fi asemenea lui Dumnezeu, este necesar să-i iubim atât pe cei buni, cât și pe cei răi. În aceasta se găsește desăvârșirea creștină. Predica de pe Munte subliniază un alt aspect fundamental al eticii Împărăției: esența Legii este păstrată chiar dacă sunt introduse

noi interpretări o dată cu ocazia evenimentului Isus. Astfel, creștinii trebuie nu doar să se abțină de la adulter, dar să evite chiar și gândurile pofcioase; nu doar să nu ia viața cuiva, ci nici să nu urască. Etica Împărăției cere mult mai mult de la creștini decât interpretările legaliste pe care le dădeau fariseii

acelor zile. Creștinul păstrează această nouă interpretare a Legii lui Dumnezeu, fiind mânat de motive curate.

În cele din urmă, creștinii îi tratează pe ceilalți așa cum și Dumnezeu îi tratează pe ei. Ei sunt gata să ierte, pentru că ei înșiși au fost iertați (Luca 7,47). Cealaltă parte a monedei oferă suficiente motive de îngrijorare, dacă nu iertăm așa cum și noi am fost iertați de Dumnezeu (Mat. 18,35).

viața sa... și oricine nu-și ia crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14,26-27.33).

Împărăția trebuie să aibă prioritate față de legăturile de familie, față de urmărirea prosperității și chiar față de viața însăși. A-L urma pe Isus înseamnă multe beneficii, dar implică totodată și un preț. Când cineva îl urmează pe Isus înseamnă, de asemenea, că el este pregătit să-L urmeze chiar și la Calvar, dacă este necesar.

3. Misiune

a. Este chemarea necesară?

Urmașii lui Isus, cât și comunitatea lor moștenesc misiunea Lui. Atât în evanghelia după Matei, cât și în cea după Luca, grupului de ucenici îi este dată însărcinarea de a prelua mesajul Lui și de a-l transmite întregii lumi: „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: 'Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin'.” (Matei 28,18-20; cf. Fapte 1,8)

În timpul activității Sale misionare, Isus și-a trimis ucenicii să predice apropierea Împărăției cerurilor, să-i vindece pe bolnavi, să-i învie pe cei morți, să-i curețe pe leproși și să dea afară demonii (Mat 10,6). Practic, ucenicii urmau să ducă mai departe misiunea lui Isus, pentru că El însuși predicase faptul că Împărăția Sa era aproape și-i vindecase pe bolnavi (Mat 4,23; 9,35). În evanghelia lui Luca este descrisă trimiterarea unui al doilea val, format din șaptezeci de ucenici, într-o misiune similară (Luca 10,1-12). Și ei au proclamat apropierea

Împărăției (v. 9). După înviere și înălțare, cei care L-au urmat pe Isus și-au luat, de asemenea, riscul de a proclama apropierea Împărăției. Ei trebuiau să continue lucrarea și misiunea lui Isus.

A arăta interes față de misiune înseamnă, precum a făcut și Isus, să-l cauți pe cel pierdut, să fii prieten cu păcătoșii și să cauți binele tuturor. Viața va fi trăită în sacrificiu de sine, în dragoste și grijă pentru cei în nevoi și avertizându-i pe toți că Împărăția cerurilor este aproape.

b. Misiunea ca o nouă creație

Misiunea nu se concentrează doar asupra trecutului, ci, prin credință, ea privește și spre viitor, spre o nouă umanitate, o nouă lume, o nouă creație. Dacă, pe de o parte, credința este modalitatea de a privi viitorul ca o certitudine, ca o realitate, pe de altă parte, ea este și răspunsul la chemarea lui Dumnezeu de a conlucra cu El la realizarea unui cer nou și a unui pământ nou și aceasta nu doar pentru atunci, ci pentru acum și aici. Creștinii sunt chemați să fie oameni noi, trăind în armonie cu Dumnezeu, în bune relații unii cu alții, dar și cu lumea înconjurătoare. Viziunea biruinței lui Dumnezeu oferă creștinului încredere cu privire la direcția în care istoria se îndreaptă și,

„mărturisind Evanghelia prezentă și speranța viitoare, el se identifică cu durerile nașterii noii creații a lui Dumnezeu.”²

Împărăția prezentă este doar o anticipare a Împărăției viitoare. Grenz scria: „Împărăția, reprezentă viziunea conducerii prezente a lui Dumnezeu, care mântuiește, împacă și transformă creația, conform idealului Său și consideră lumea ca domeniu al Său.”³

Acesta este motivul rațiunii pentru misiune, prin care biserica îl proclamă pe Isus cel întrupat, crucificat, înviat și înălțat. Evenimentele escatologice trebuie să fie în centrul atenției bisericii. Privind din această perspectivă, misiunea înseamnă participarea creștinilor la împărtășirea veștii bune a evangheliei mântuirii. Este vestea cea bună a dragostei lui Dumnezeu, întrupată în mărturisirea bisericii, pentru salvarea unei lumi pierdute.

Bibliografie

- Bosh, J. David. *Transforming Mission*. (Mariknoll. NY: Orbis Books, 1991).
- Brueggemann, Walter. *Hopeful imagination: Prophetic Voices in Exile*. (Phil: Fortress Press, 1986).
- Grenz, J. Stanley. *Revisioning Evangelical Theology*. Downers Grove, ILL: Intervarsity Press, 1993.
- Norman, E. Thomas. *Classic Texts in Mission & World Christianity*. Mariknoll, NY: Orbis Books, 1995.

¹ Stanley J. Grenz, *Revisioning Evangelical Theology* (Downers Grove, ILL: Intervarsity Press, 1993), p. 159.

² David J. Bosh, *Transforming Mission* (Mariknoll. NY: Orbis Books, 1991), p. 510.

³ Grenz, J. Stanley. *Revisioning Evangelical Theology*. Downers Grove, ILL: Intervarsity Press, 1993, p. 162.

Pentru a fi asemenea lui Dumnezeu, este necesar să-i iubim atât pe cei buni, cât și pe cei răi.

Familia în centrul atenției

În perioada 24–29 septembrie 2004, la Cernica, în Campusul Adventist, s-a desfășurat ultimul modul de instruire în domeniul Vieții de Familie. Începute în 2001, sesiunile de seminarii au fost prezențate de specialiști pasionați de *familie*, care ne-au împărtășit cu toată dăruirea atât experiența, cât și știința lor. La cursuri, au participat lideri din biserici, pastori și familii pastorale. Și de această dată am avut profesori de excepție și putem spune împreună cu înțeleptul că „mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui”.

Fratele Bryan Craig, director cu Viața de Familie la Diviziunea Pacificului de Sud, a adus detalii deosebite la dinamica familiei și a prezentat un program foarte valoros de consiliere, punând accent pe consilierea premaritală. La noi, programul este cu atât mai binevenit, cu cât se dă mai puțină atenție pregătirii cuplurilor pentru căsătorie.

Soții Youngberg, John și Millie, profesori la Andrews, au pledat pentru întoarcerea „inimilor părinților spre copii” și, în felul acesta, răspunsul va fi pe măsură (John și Millie Youngberg au scris cartea *Inimi întoarse*, tradusă și în limba română). Participanții la cursurile de instruire au primit certificate care confirmă interesul din ce în ce mai mare, pe care biserica îl dovedește pentru familie.

Sabatul din 25 septembrie a oferit și un eveniment inedit în țara noastră. A avut loc primul Festival de Familie, organizat de Biserica Adventistă. În ciuda faptului că a fost puțin mediatizat, participarea a fost foarte bună. Au venit multe familii, unele foarte tinere, interesate de o viață mai fericită de cămin.

Mesajele au fost biblice și de actualitate. S-au prezentat seminarii cu participare largă și nu a lipsit muzica. Foarte mulți au

apreciat momentul solemn când, pe genunchi, toți participanții și-au consacrat viețile și familiile într-o rugăciune pastorală, rostită de soții Adrian și Adriana Bocăneanu.

Familia are nevoie de o atenție specială în aceste zile. Am fost îngroziiți când turnurile gemene (World Trade Center, New York) s-au prăbușit. Când, la Madrid, în trenurile groazei, au pierit semeni și prieteni de-ai noștri sau când, în Osetia de Nord, au fost uciși cu sânge rece copii și părinți, am fost cu toții oripilați.

Dar familia este atacată zilnic, copii fără nici o vină sunt dispuși în tribunale de părinți iresponsabili, membri ai familiei sunt abuzați, în timp ce societatea noastră hedonistă oferă prea puțină atenție celor dragi. Cine mai are timp pentru familie? Din lipsă de preocupare și ca justificare, am inventat noțiuni interesante ca „incompatibilitate sexuală” sau „timp de calitate”.

Pentru ca o țară cunoscută să fie acceptată într-un organism internațional, ea a fost nevoită să scoată din legislația ei sancțiunile pentru adulter.

Familia se prăbușește, este lovită din toate părțile mai rău decât într-o ambuscadă. Dușmanul este peste tot, chiar și în interior. În această dezlănțuire, soțul și soția trebuie să fie în aceeași tabără, iar tabăra să fie de partea binelui. Putem comunica bine doar dacă suntem aliați („un singur trup”). Ne educăm fiii și fiicele numai iubind partenerul, iar copiii trebuie să vadă asta. Vom avea familii unite doar în măsura în care ne apropiem de Izvorul dragostei.

Acestea fiind nevoile și realitățile, avem o singură alternativă: să nu traversăm nici o singură dată marea de necunoscut a unei zile, fără să luăm și pe Isus cu noi în barcă.

Acesta a fost mesajul ultimului seminar de familie.

Gabriel Radu

director,
Departamentul
Viața de Familie,
Conferința Muntenia

Hipertensiunea arterială

Cât ne costă o tensiune normală?

Hipertensiunea arterială (HTA) se definește ca fiind o creștere cronică și constantă a valorii tensiunii arteriale peste 140 mmHg/90 mmHg și este numită „ucigașul tăcut”, reprezentând o cauză majoră de deces. Una din cinci persoane este afectată, dar doar jumătate dintre ele cunosc acest lucru și sunt tratate eficient. În ultimii ani, s-au realizat progrese remarcabile în identificarea și tratarea hipertensiunii, dar mai sunt încă multe de făcut. Hipertensiunea este întâlnită și la persoane adventiste, deși printr-un stil sănătos de viață se încearcă prevenirea apariției sau a complicațiilor așa-numitelor boli ale civilizației, printre care se numără și HTA. De ce oare?

În peste 90% din cazurile de hipertensiune arterială, cauzele nu se pot preciza. Boala hipertensivă este numită în acest caz hipertensiune arterială esențială. Pentru mecanismele ei, au fost propuse diverse ipoteze, iar una dintre cele mai admise este aceea că factorii predispozanți ar fi: ereditatea, factorii vasculari, unele tulburări endocrine legate de suprarenale, regimul hipercaloric (consum de grăsimi animale), stările emotive repetate, aportul excesiv de sare în alimentație. În 10% din cazuri, HTA poate fi secundară și este determinată de diverse afecțiuni cerebrale sau de cauze renale, cum este nefrita cronică. Alte cauze pot fi cele endocrine, ca tumorile glandelor suprarenale sau hipofizare, anomaliile aortei (coarctarea aortică) și cauze congenitale sau de scădere a elasticității aortei, care este întâlnită, de obicei, la vârstnici.

Observăm deci proporția importantă a cauzelor HTA, legate de nerespectarea „legilor sănătății” care nu reprezintă doar abținerea de la consumul de alcool sau de la fumat. Principali factori de risc în

apariția HTA esențiale sunt reprezentați de obezitate și inactivitatea fizică, consumul excesiv de sare și zahăr, aportul de grăsimi animale, stresul prelungit (în familie sau la serviciu), anumite medicamente și chiar moștenirea genetică. Chiar dacă unii dintre ei nu sunt prezenți la adventiști – fumatul și consumul de alcool – ceilalți continuă să reprezinte o veritabilă „ispită”, cu implicații majore pentru sănătatea noastră. Să vedem care sunt aceștia? Primul „inamic” îl reprezintă consumul de sare. În regimul alimentar obișnuit și al persoanei cu HTA, găsim un consum exagerat de sare, cam de 15-20 g de sare pe zi, deși un bolnav cu hipertensiune arterială ar trebui să folosească cam de 3-4 ori mai puțină sare pe zi. Oare noi câtă sare consumăm? Consumul de alcool chiar moderat, induce valori mărite ale tensiunii arteriale. Asociat cu alți factori de risc pentru HTA (consum de cafea, stres), alcoolul chiar și la un consum mic, zilnic, favorizează creșteri tensionale și poate determina apariția riscului de mortalitate coronariană, de aceea nu recomandăm consumul de alcool nici măcar în cantități mici. Vestea bună este că HTA indusă de alcool poate fi reversibilă la întreruperea consumului. Consumul de cafea poate determina creșteri acute ale tensiunii arteriale datorită vasoconstricției pe care o induce, de aceea nu este recomandată în HTA. Sedentarismul și reducerea activității fizice, ca și consumului de grăsimi, sunt importanți factori de risc cardiovasculari de favorizare a obezității și implicit a HTA. Exercițiile fizice susținute constituie o modalitate de prevenire sau de tratament nefarmacologic al HTA, acestea reducând mortalitatea cardiovasculară. Factorii psihoemoționalii, care sunt legați de tipul de personalitate, de stres, de

**Cristina Anca
Dăscălescu**

*Medic specialist în
medicina de familie*

tipul de activitate, au rol causal, în special în determinarea puseelor de HTA, numai în corelație cu ceilalți factori, mai ales genetici.

Acești factori își fac loc pe nesimțite uneori și în viața copiilor lui Dumnezeu. La început, sporadic, ei pot deveni o permanentă a vieții noastre. Cum poate fi atunci trupul nostru „templul Duhului Sfânt”? Vedem deci cum nerespectarea acestor principii de viață sănătoasă ne afectează atât sănătatea trupului, cât și pe cea a sufletului.

Este necesar să știm care sunt simptomele HTA. Manifestările hipertensiunii arteriale sunt diverse și diferă de la caz la caz. Semnalele de alarmă sunt evidențiate de: amețeli, tinitus (vâjâieli în urechi), dureri de cap, epistaxis (sângerare nazală) și tulburări de vedere (aparitia de puncte luminoase sau negre în câmpul vizual). În unele cazuri, chiar la valori mari ale tensiunii (180-200/100 mmHg), bolnavii nu au nici o tulburare subiectivă, aceeași absență a simptomatologiei existând și în fazele de început ale HTA esențiale, de aceea este recomandată măsurarea periodică a tensiunii arteriale, pentru că HTA acționează de multe ori ca un „ucigaș tăcut”.

HTA reprezintă o problemă importantă de sănătate, pentru că ne afectează arterele și organele vitale ca: inima, rinichii sau ochii. Ea este un factor major la aproximativ 3/4 din toate atacurile de cord și accidentele vasculare. Persoana afectată se poate simți bine până ce leziunile devin severe. Colapsul brusc și paralizia, datorate unui accident vascular cerebral, pot fi primele simptome. În multe cazuri, evitarea prezentării din timp la medic, cât și nerespectarea tratamentului prescris pot conduce la apariția complicațiilor bolii.

În prevenirea apariției HTA, să cunoaștem și evoluția normală a tensiunii noastre arteriale. Este bine să știm că tensiunea arterială (TA) se mărește treptat cu vârsta, iar rata ei de creștere în copilărie este de

2mm Hg/an, pentru cea sistolică și de 0,5-1mmHg/an pentru cea diastolică. După vârsta de 60 de ani, TA sistolică crește în continuare, în timp ce TA diastolică are tendința de a staționa sau de a scăde ușor. O dată apărută, HTA este dăunătoare la orice vârstă. Cu cât tensiunea arterială este mai mare, cu atât speranța de viață este mai mică. De exemplu, potrivit statisticilor, un bărbat de 35 de ani, cu o tensiune arterială moderat crescută, de 150/100 mmHg, se consideră a avea o speranță de viață de

aproximativ 60 de ani, deci mult scurtă decât dacă mai ar avea o tensiune de 120/80 mm Hg.

HTA este asociată de cele mai multe ori și cu alte boli, care apar și la advențiști. Aceste boli – obezitatea, diabetul zaharat, (împreună realizând așa-numitul „sindrom X metabolic”), hiperuricemia (creșterea acidului uric în sânge, datorată dietei carnată) – trebuie să fie evaluate și tratate corespunzător. Depistarea elementelor sindromului X metabolic este evidențiată de obezitatea abdominală. Semnalul de alarmă cel mai vizibil este dat de o talie mai mare de 80 cm la femei și de 94 cm la bărbați. Profilaxia sindromului X metabolic este dată de practicarea unui stil de viață sănătos, având o dietă adaptată caloric, cu un conținut redus de lipide și glucide, cu reducerea aportului de sare, mese regulate și practicarea zilnică a exercițiului fizic moderat. Sfaturile Spiritului Profetic, confirmate astăzi de nenumărate studii medicale, ne readuc aminte că sănătatea este să evităm tot ce este dăunător și să folosim cu moderație ceea ce este benefic.

Studiul Framingham a arătat că

HTA este un factor major de risc cardiovascular, care favorizează formarea plăcii de aterom. Un alt studiu a demonstrat faptul că populațiile mediteraneene, care consumă în mod obișnuit usturoiul în alimentația curentă, înregistrează, de obicei, valori normale ale tensiunii arteriale. Este știut și demonstrat științific faptul că usturoiul acționează ca un veritabil antihipertensiv, având și proprietăți hipocolesterolizante și anticancerigene. Alte studii epidemiologice au demonstrat că HTA este mai des întâlnită la indivizii supraponderali, dacă obezitatea afectează în special partea superioară a trunchiului. Grupele de risc sunt reprezentate de copii și adolescenții obezi, aceștia având o predispoziție pentru a fi supraponderali de-a lungul vieții. Obezitatea reprezintă un factor de risc atât pentru hipertensiune, cât și pentru diabet, boala cardiovasculară, osteoartrite și unele cancere. HTA apare la 60-70% dintre diabetici și este de cel puțin de 2 ori mai frecventă la acești bolnavi, față de nediabetici. Asocierea HTA cu hipercolesterolemia amplifică riscul cardiovascular la diabetici.

Un ultim gând este legat de diagnosticarea corectă a HTA. Sunt necesare mai multe determinări pentru a fi siguri că HTA este constantă și nu temporară. Pentru unii oameni mai sensibili, spitalele, doctorii, asistentele și procedurile de măsurare contribuie la așa-numita HTA de „halat alb”, care nu necesită tratament. Bineînțeles, pentru bolnavii cronici, există și posibilități practice de măsurare și urmărirea a tensiunii arteriale și la domiciliu, pentru a urmări efectele tratamentului instituit.

În concluzie, urmărirea hipertensiunii arteriale (HTA) trebuie să fie permanentă, sistematică și complexă, prin colaborarea cu medicul de familie și cardiologul. Aceștia vor stabili riscul global și tratamentul necesar, ce poate fi medicamentos, al acestei boli care ne poate atinge pe fiecare dintre noi.

Adevărul pe care-l aveți

„De aceea voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, măcar că le știți, și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți.” (2 Petru 1,12)

Petru, prezbiterul și apostolul specializat în lucrarea printre ai casei lui Israel, simțea că este de datoria lui să insiste asupra învățaturii de pe ordinea de zi a lui Dumnezeu pentru timpul său. Adevărul anterior al Vechiului Testament nu mai era suficient pentru a face față provocărilor actuale, așa că era nevoie imperioasă de a sublinia cu tărie un adevăr căruia îi sosise timpul.

Speranța mesianică, prin care a fost hrănită credința atâtor generații ale poporului ales, de-a lungul timpului, a fost împlinită în viața, jertfa și învierea lui Isus Hristos, și această veste bună trebuia susținută, transmisă și apărată cu toată puterea. Revenirea în slăvă a Domnului fusese prezentată de

Petru nu doar ca un rezultat al studiilor sale teologice, ci și ca o mărturie personală a mării pe care o văzuse pe Muntele Schimbării la Față, împreună cu Iacov și Ioan.

Acum era nevoie ca acest adevăr proaspăt să fie auzit de toată lumea. Petru simțea că misiunea sa personală era aceea de a prezenta, susține și apăra acest adevăr curent.

Expresia tradusă de Cornilescu: „Adevărul pe care îl aveți”, în această epistolă a lui Petru, a fost considerată de pionierii adventiști ca fiind expresia biblică sub care se pot aduna și mărșăului prin negura și adversitățile lumii. În versiunea King James, aflată la modă în zilele redeșteptării advente, expresia de mai sus este redată ca: „Present Truth”. Prin traducerea directă ca: „adevăr prezent”, cititorii de limba română s-au familiarizat, de-a lungul a mai bine de o sută de ani, cu un nume purtător de steag printre adventiștii de ziua a șaptea.

În sensul cel mai direct al acestui cuvânt, „adevărul prezent” este folosit de către adventiști pentru a desemna Evanghelia veșnică, cuprinsă în cele trei solii îngerești din Apocalipsa 14,6-12, dar, în diverse momente și situații, acest cuvânt a avut și are și alte conotații.

În prefața la broșura *The Seventh Day Sabbath, a Perpetual Sign* (Sabatul zilei a șaptea, un semn veșnic), apărută în august 1846, Joseph Bares scria despre Sabat ca fiind „Apărătorul fără compromis al adevărului prezent, cel care hrănește și susține turma cea mică, pretutindeni în orice țară și în orice loc, și care este restauratorul tuturor lucrurilor.”

La trei ani după această declarație, ace-

**Ion
Buciuman**

Secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

lași autor consideră „shat door” (ușa închisă) ca fiind „adevărul prezent”. El se referă astfel la doctrina preoției Domnului Isus Hristos și lucrarea Sa în Sanctuarul ceresc, marcată de închiderea ușii dintre Sfânta și Sfânta Sfințelor.

Adevărul este că aceste doctrine specifice grupului Bates-White-Edson au constituit primul semn de identitate a adventiștilor de ziua a șaptea în mijlocul grupului mult mai larg al așteptătorilor din mijlocul secolului XIX. Astfel devine extrem de interesantă declarația lui James White, făcută chiar în primul număr al revistei *Present Truth* din iulie 1849: „În zilele lui Petru, era un adevăr prezent, sau un adevăr căruia îi sosise timpul. Biserica a avut întotdeauna un adevăr prezent. Adevărul nostru prezent este acela care ne arată datoria și poziția corectă pe care trebuie să o adoptăm, precum și mărturia pe care o avem de dat în timpul de strâmtorare, cum n-a mai fost de când lumea.”

Mult mai târziu, Ellen White scria: „Nu avem nici o îndoială, și nici nu am avut vreo una de-a lungul anilor existenței noastre, că întreaga noastră învățătură, așa cum o deținem acum, este adevăr prezent și deci ne aflăm în preajma ceasului judecății.” (2 T, p. 355) „Adevărul pentru aceste zile cuprinde întreaga Evanghelie.” (6 T, p. 291)

Revista intitulată *Present Truth* a avut o viață scurtă, de numai un an și ceva, după care locul său a fost luat de alte publicații care sunt precursorii lui *Adventist Review* de astăzi. Totuși, acest nume avea să mai apară ca o publicație supliment la *Review and Herald*, pe o perioadă de 38 de ani (1917-1955).

După mai bine de o sută cincizeci de ani, noțiunea de „adevăr prezent” continuă să se afle la loc de cinste printre așteptătorii celei de-a doua veniri. Această expresie este mai mult decât o apariție

idiomatică în dicționarul nostru denominațional. Ea se referă la întreaga noastră moștenire spirituală, bine adaptată timpului de față.

Adevărul prezent se remarcă prin două caracteristici de bază: stabilitate față de spiritul schimbării și capacitate de adaptare la vremurile în schimbare. În sensul în care adevărul prezent este întreaga Evanghelie, regăsim în el, în esență, marile speranțe aduse de prima și a doua venire a lui Mesia, precum și pocăința impusă de această măreață așteptare.

Ioan Botezătorul și Învățătorul oamenilor puteau să rezume adevărul prezent într-o singură frază care, pentru ambii, sună absolut identic: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 3,2 și 4,17). În cea mai mare parte a lui, adevărul pentru astăzi este cel vestit de antemergător și de Mesia în persoană: pocăința și așteptarea revenirii pe curând. Toate celelalte adevăruri se cuprind și se definesc prin acestea două.

Pocăința este o solie și o nevoie ambivalentă. Întâi, este necesară o pocăință internă, pentru ca apoi, vestirea acesteia în public să fie credibilă și eficientă. Întoarcerea din toată inima la Dumnezeu este o nevoie a tuturor generațiilor din biserică și a tuturor curentelor de orientare, fie ele de dreapta sau de stânga. Realizările cu care ne-am putea fâli nu pot înlocui nevoia

noastră integrală de pocăință. Capacitatea și curajul de a face afirmații și judecăți de intenție și valoare, unii în dreptul altora, nu pot înlocui nevoia de pocăință autentică și generalizată. Preoții trebuie să plângă între tindă și altar, poporul trebuie să vină cu smerenie înaintea Domnului. Tinerii trebuie să-și reconsidere umblarea, iar bătrânii să nu uite că sunt făcuți din țărână păcătoasă.

Lucrarea lui Ilie care trebuie să vină este aceea de întoarcere a inimilor și de chemare la ascultare. O redeșteptare a simțului adevăratei evlavii este cel mai arzător adevăr de care avem nevoie în aceste timpuri.

Adevărul prezent nu poate și nu trebuie folosit altfel de cum a fost el destinat chiar de Dumnezeu, de la care emană. El trebuie să-i elibereze din robia păcatului și să-i sfințească pe cei care îl mărturisesc. El nu este monopolul nici unui om și nici unei clase; el aparține lui Dumnezeu, căruia îi aparțin toți și toate și care este totul în toți și în toate.

Știa el, Petru, de ce insista mereu și mereu asupra lucrurilor esențiale, arhicunoscute deja: „Așa că eu vă voi aduce aminte întotdeauna de aceste lucruri pe care le cunoașteți de altfel și sunteți foarte bine consolidați în adevărul pe care îl aveți de-acum.” (2 Petru 1,12 NEV)

ADRA în Irak

Simona Tobă

coordonator
programe, ADRA
România

Victimele unui război nu sunt doar cele de pe câmpul de luptă. Consecințele unui conflict armat nu sunt doar cele imediate, ci, de multe ori, efectul pe termen lung este devastator. Nici Irakul nu face excepție. Pe întreg teritoriul țării, oamenii fac față cu greu perioadei de tranziție, lucrul acesta datorându-se și faptului că atacurile cu bombe au mărit gradul de risc, iar multe organizații neguvernamentale, care puteau să ajute populația din zonă, fie s-au retras, fie și-au redus drastic programele. În urma răpăririi în plină zi a două italiene care lucrau pentru organizația umanitară „Un pont pe Bagdad”, s-a creat o stare de derută și panică printre toate celelalte circa 50 de ONG-uri care activează în Irak, drept pentru care majoritatea lor se pregătesc să părăsească această țară, abandonând proiecte importante.

ADRA însă a venit în ajutorul oamenilor încă de la început, desfășurând în continuare proiecte în nord-vestul teritoriului irakian. Aici, mai exact în districtele Tel Afar, Sinjar și Al Ba'aj, nivelul de trai este sub media țării, această zonă confruntându-se cu mari dificultăți. Principala problemă o constituie starea precară de sănătate a populației, întrucât aprovizionarea cu medicamente este porționată, iar cantitatea de medicamente primită pentru 2 luni de zile, de-abia dacă ajunge pentru 2 săptămâni. Cele 3 spitale și 37 de clinici din această zonă, care servesc o populație de 770.000 de locuitori, nu pot face față nevoii oamenilor de îngrijire medicală, confruntându-se cu o mare criză de medicamente și neavând nici capacitatea necesară pentru a se ocupa în mod adecvat de pacienți.

În urma unor anchete și studii de fezabilitate făcute pentru această zonă, s-a ajuns la concluzia că lipsa de medicamente este o problemă reală și stringentă. Pentru a ameliora această situație, în anul 2003 și la începutul anului 2004, rețeaua ADRA, prin birourile din Irak, Turcia și Germania, a distribuit medicamente, în valoare totală de peste 435.000 de euro, spita-

lelor din nord-vestul Irakului. Oficialitățile din zonă au trimis scrisori de mulțumire pentru sprijinul acordat, solicitând însă birourilor ADRA să continue acest program de ajutorare a populației, ținând cont de faptul că spitalele se află în imposibilitatea de a-și procura minimumul necesar de medicamente.

Rapoarte recente ale forțelor de coaliție recunosc, de asemenea, faptul că lipsa medicamentelor continuă să fie o problemă prioritară pentru această zonă. Observațiile făcute pe teren de către membrii ADRA confirmă acest lucru. „Am găsit rafturile goale, mai puțin pe cele pentru medicamente de bază; aveau aspirină, dar nimic altceva”, a fost concluzia directorului ADRA Turcia, Alexandru Balint, în urma vizitelor efectuate la farmaciile din acest teritoriu.

ADRA România și-a propus să contribuie la sprijinirea victimelor din Irak, și, în octombrie 2003, a inițiat cu acest scop campania de strângere de fonduri „Răspuns la criza irakiană”.

Astfel, ADRA România, împreună cu alte birouri ADRA din Irak, Turcia, Olanda, Germania, și în colaborare cu Guvernul German au reușit să desfășoare în teritoriul din nord-vestul Irakului o acțiune de mare amploare, ce a constat în distribuirea a peste 16 tone de medicamente spitalelor din zona menționată. Proiectul a avut un buget de 291.570 de euro, fiind repartizat după cum urmează: 7.500 € – ADRA Olanda, 8.740 € – ADRA Germania, 22.000 € – ADRA România și 253.330 € – Guvernul German. Această acțiune comună a birourilor ADRA a reprezentat cea de-a III-a fază a inițiativei de sprijinire a spitalelor din Irak, prin asigurarea necesarului de medicamente.

Birourile ADRA din Turcia și Irak au fost responsabile de implementarea proiectului, acest lucru însemnând achiziționarea de medicamente, organizarea transportului umanitar până la granița cu Irak, respectiv distribuția medicamentelor în spitalele din zonă. Ministerul Sănătății din Mosul, Departamentul de Sănătate din cadrul

forțelor de coaliție și Comitetul Irakian de Ajutor Medical Internațional și-au adus, de asemenea, contribuția la desfășurarea acestui proiect.

Această a treia fază a inițiativei de ajutorare a victimelor din Irak s-a desfășurat ca și cele anterioare. Spitalele respective au întocmit câte o listă cu necesarul de medicamente, iar ADRA Turcia, împreună cu personal specializat, au evaluat aceste liste, fiind selectate doar medicamentele care se refereau la siguranța vieții. Cele 16 tone de medicamente au fost încărcate în două tiruri și transportate către spitalele și clinicile din Tel Afar, Sinjar și Al Ba'aj. Din motive de siguranță, mai mult de 20 de medici, farmaciști și asistenți medicali au întâmpinat tirurile ADRA la granița turco-irakiană, pentru a prelua cutiile cu medicamente.

Fiind înconjurați de instabilitate și nesiguranță, medicii din aceste spitale și-au exprimat mulțumirea că oamenilor din afara statului irakian le pasă îndeajuns de mult, încât să îi ajute. „Oamenii noștri vă sunt recunoscători pentru împreună-simțire de care ați dat dovadă în aceste vremuri de suferință”, a declarat dr. Kiffah, directorul spitalului din Sinjar, iar medicul Salah Adin a fost de părere că: „... medicamentele ADRA ne-au ajutat la salvarea multor vieți, în vremuri critice, când aveam nevoie disperată de așa ceva...”

Deși până acum au fost distribuite medicamente în valoare totală de aproximativ 1.000.000 USD, nevoia încă mai persistă, astfel că, începând cu 1 septembrie 2004, se desfășoară cea de-a patra fază a acestui proiect. Fondurile sunt asigurate de Guvernul German, în valoare de 180.000 USD, iar proiectul urmează să fie implementat de către ADRA Germania și ADRA Turcia.

Ajutorul umanitar oferit oamenilor din această zonă a însemnat recuperarea unora dintre ei, salvarea altora, dar mai mult decât atât, a însemnat păstrarea speranței în sufletul victimelor. Pentru că „Răspuns la criza irakiană” a fost de fapt un răspuns concret dat speranței.

La înot cu pinguinii

– Prin ce aventuri vom mai trece astăzi, mă întrebam în timp ce mașina mergea pe lângă faleza oceanului.

Tata era plecat cu afaceri, iar eu, mama și sora mea, Corina, eram într-o excursie pe coasta de sud-vest a Africii. Ne-am simțit bine la Cape Town, iar acum călătoream de-a lungul coastei.

– Ei, Simon, sper că nu va fi la fel de antrenant ca ieri, când babuinul acela a încercat să intre în mașină și să ți se așeze în brațe, mi-a răspuns Corina.

– Era cât pe-acî, am recunoscut eu. Însă mai am niște bani schimbați. Aș putea să caut vreun Mall, am glumit eu.

Mama se tot uita după un anume loc, unde auzise că se află o colonie de pinguini africani. Deodată, a ieșit de pe drumul principal și a intrat pe un drumeag șerpuitor, pe marginea căruia erau parcate alte câteva mașini.

– Cred că aici este locul, a spus ea, ieșind din mașină.

– Vezi vreun babuin prin preajmă? am întrebat-o eu.

– Nu-ți face griji, Simon, te lăsăm în mașină cu geamurile și ușile închise, m-a liniștit mama. Am auzit că pe aici este un golf amenajat, unde putem înota.

Am urmat firul potecii care pornea din parcare. Astfel am trecut printre tufișuri și stânci mari, până am ajuns la dunele de nisip, unde se afla zona ocrotită de lege pentru colonia de pinguini.

Printre tufe din preajmă, a apărut un pinguin alb-negru, cu privirea inteligentă. Am luat-o de mână pe sora mea.

– Uite acolo, am șoptit eu.

Pinguinul s-a strecurat prudent printre tufe, apoi a intrat pe potecă, uitându-se în ambele direcții. După el, au venit încă doi pinguini, unul în spatele celuiilalt. Primul îi conducea pe ceilalți doi, târșăindu-și picioarele pe nisipul argintiu, străjuit de stânci. Erau așa de caraghioși, încât nu ne-am putut abține să nu râdem.

– Am citit undeva că există cam 5.000 de pinguini africani în această zonă a continentului, ne-a spus mama.

Mie mi se părea ciudat că în Africa trăiesc pinguini, însă nu a durat mult până am văzut colonia de pinguini pe dealul nisipos din fața

noastră. Deodată, mi-am dat seama că îmi pierdusem banii. Am crezut că i-am pierdut undeva, pe potecă, pentru că îi aveam încă la mine când am coborât din mașină. Am alergat deci înapoi, dar nu i-am găsit.

Când m-am întors lângă familia mea, Corina a glumit:

– Oricum, pe-aici nu sunt complexe comerciale, Simon. Hai să înotăm cu pinguinii.

Ne-am simțit atât de bine în apă. Era atât de limpede, încât puteai vedea nisipul alb care strălucea în auriu pe fundul oceanului. Iar Corina a avut dreptate – chiar am înotat cu pinguinii! Ne-am bălăcit în apă alături de o duzină de oameni și de câțiva pinguini.

– Simon, m-a strigat Corina. Uite cum sar pinguinii de colo. Nu cred că se joacă numai. Par ocupați cu ceva.

– Și eu m-am uitat la ei, am spus eu. Sunt ca niște rachete alb-negre. Poate caută ceva. Ei, chiar dacă se mișcă atât de repede, nu ne lovesc.

Când am ieșit din apă și am pornit înapoi spre mașină, ne-am mai uitat o dată spre cuiburile coloniei. Un om de pe plajă ne spusese că pinguinii își depun ouăle în nisip, de obicei pe guano (îngrășământ fosil).

– Ce fac acolo? am întrebat eu, văzând trei pinguini care stăteau în cerc pe alee, săpând și cercetând nisipul dintre ei.

Ne-am apropiat și am văzut. Banii mei! Mi-au găsit banii! M-am apropiat prudent de pinguini și, în cele din urmă, s-au dat înapoi.

– Mulțumesc, băieți! le-am spus ridi-cându-mi banii. Nu voi uita partida noastră de înot și nici ajutorul vostru în găsirea banilor. Ce aventură!

Am avut impresia că pinguinul care era cel mai aproape de mine mi-a făcut cu ochiul.

Traducere de Delia Buciuman

Ora familiei

Invită-ți familia la altar.

Înainte de a se aduna, ascunde în cameră o monedă.

– Propune un concurs: Cine găsește primul moneda. Poți da indicii de genul „foc” pentru foarte aproape și „apă” pentru cel mai departe.

– Citește povestirea și discutați despre cum și-a pierdut Simon banii. Cum se simte cineva care pierde ceva de valoare?

Bonnie Walker

Adventist Review,
august 2004

O INIMĂ DĂRUTĂ LUI ISUS

Sabatul din 15 august 2004 va rămâne în amintirea comunității din Noul Săsesc, jud. Sibiu, cu o conotație aparte, datorită unei festivități de botez. Desigur, fiecare asemenea ocazie își are importanța și frumusețea ei aparte. Unul dintre cei doi candidați avea 21 de ani și se numea Cif Daniel. Cel de-al doilea candidat, Johann Klusch, avea însă vârsta de 101 ani. El s-a născut pe data de 04.09.1903, în satul Noul Săsesc, lângă Sighișoara. Era al patrulea dintre cei cinci copii ai familiei.

Decănenarul își amintește că, pe când era copil, un unchi al său s-a întors din Statele Unite ale Americii, unde venise în contact cu mesajul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și avusese ocazia să o asculte pe Ellen G. White. Deși nu era membru al bisericii, vorbea cu atâta convingere, încât unii care l-au ascultat au devenit adventiști. Bătrânul mărturisește că asculta cu plăcere relatările unchiului său, că una dintre surorile sale s-a botezat, că tot restul vieții sale a nutrit acest vis, dar că mereu s-au ivit piedici mai mari sau mai mici.

După ce a participat la cel de-al doilea război mondial, au urmat 5 ani de prizonerat, timp în care i-a murit soția.

Cu câțva timp în urmă, în sufletul lui s-a dus o adevărată luptă cu Satana.

Rudele sale credeau că era vorba despre o pierdere a capacităților mintale.

Acest zbucium a durat până în clipa în care s-a hotărât să se boteze. I s-a amintit însă că un asemenea pas ar însemna o ofensă adusă rudelor și bisericii de care aparținut și că nu va mai putea fi înmormântat în cimitirul Bisericii Lutherane.

Intrând în camera tatălui, fiul l-a găsit

pe acesta plângând și l-a întrebat care erau motivele întristării sale. Totodată, fiul i-a spus că nu avea nimic împotriva botezului său. Auzind aceste cuvinte, bătrânul i-a răspuns: „Atunci adu mașina, să anunț Biserica Adventistă că vreau să mă botez”.

La botez, au participat oaspeți din sat și mulți membri ai Bisericii Adventiste, veniți din străinătate. Când a avut ocazia să depună mărturia personală, ochii i s-au umplut de lacrimi, dar acestea erau lacrimi de bucurie.

Astăzi declară că este un alt om de când a ieșit din apa botezului și că cea mai mare bucurie pe care a avut-o în viață este aceea că a cunoscut credința adventistă.

N-a fost niciodată bolnav și își dorește să mai trăiască.

Johann Klusch

**Emilian
Niculescu**

*președinte,
Conferința
Transilvania de Sud*

CoMISSION (Companioni în Misiune)

La Convenția Națională a Instructorilor de Companioni, desfășurată la Moeciu, între 13-16 octombrie, a fost lansat proiectul CoMISSION.

Acesta este o provocare adresată fiecărei grupe de companioni de a se implica într-unul din următoarele proiecte:

- Prezentări evanghelice: unul sau mai mulți membri ai grupeii predică, iar ceilalți companioni din grupă se implică în organizarea evenimentului.

- Seminarii pentru colegii din licee: *Cele șapte minuni ale lumii*, *Gândește cutezător* sau alte seminarii potrivite pentru acest scop. Cei interesați vor fi invitați să facă parte din grupele de companioni.

- Proiecte pentru copii: Școala Biblică de Vacanță, Orașul copiilor, Tabăra din localitatea ta etc. Tot grupa va organiza și întâlniri periodice cu cei care se înscriu în grupele de licurici, exploratori sau în alte tipuri de programe de follow-up.

- Proiecte anti-fumat și pentru imaginea bisericii: Promovarea Declarației de la București, prin strângerea de semnături din partea persoanelor fizice sau prin obținerea aderării din partea unor instituții și organizații (primul afiș conține deja, alături de sigla Bisericii Adventiste – AMiCUS, Exploratori pentru Viitor și ASEF – siglele a 7 ministere și autorități guvernamentale și a 13 organizații neguvernamentale). Prin acest proiect, numărul organizațiilor care susțin Declarația de la București a tinerilor adventiști va crește în timp ce sperăm să strângem cât mai multe semnături, (alături de cele 3500 deja existente). Toți aceștia se vor putea alătura inițiativei

Bisericii Adventiste de a convinge autoritățile statului să ia măsuri mai hotărâte pentru reducerea numărului de fumători.

Rapoartele CoMISSION vor fi prezentate în preajma Zilei companionului de anul viitor, în cadrul unor festivaluri locale sau regionale.

ADRA ROMÂNIA ÎN MISIUNE – Conferința Națională „Europa 2007 – prezent și viitor”

În perioada 8-9 iulie 2004, a avut loc Conferința Națională „Europa 2007 – prezent și viitor”, eveniment organizat de către Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile (FDSC), în colaborare cu European Citizen Action Service (ECAS), în cadrul proiectului Promotor European, și care a fost găzduit de U Business Center. Evenimentul a reunit reprezentanți ai societății civile, ai rețelor și platformelor europene, ai delegației Comisiei Europene, ai autorităților centrale, ai Parlamentului și ai mediului academic. Scopul acestei conferințe a fost acela de a oferi participanților ocazia de a dezbate împreună probleme legate de aderarea României la Uniunea Europeană, în 2007. Discuțiile au avut loc în cadrul conferințelor și atelierelor de lucru, care au abordat subiecte referitoare la stadiul și perspectivele aderării României la Uniunea Europeană și la politicile comunitare pentru ONG-uri. Din partea ADRA România, a participat Ștefan Răzvan Iordan, coordonator de proiecte.

Întâlnire de lucru – Voluntariat 2004 –

În perioada 21-23 iulie 2004, a avut loc o întâlnire de lucru pe tema voluntariatului, în cadrul

Programului Enfance Roumanie, program desfășurat prin colaborarea dintre Le Comité pour les Partenariats avec l'Europe Continentale (PECO) și Federația Organizațiilor Neguvernamentale Active în Protecția Copilului (FONPC). Evenimentul a constat în vizitarea centrelor sociale ale Asociației „Sprijiniți Copiii” de la Strungari, Orăștie, Cugir, și în prezentarea proiectelor și activităților cu voluntari din cadrul asociațiilor participante: „Centrul de voluntari Pro Vobis”, „Asociația Sinergii”, „Asociația Salvați Copiii”, „Asociația Sprijiniți Copiii”, „Asociația Holt România”, „Fundația LOC” și „ADRA România”, reprezentată de Simona Crenguța Tobă, coordonator de proiecte.

La odihnă

Ioana Roman (Jeny)

Născută la 4 aprilie 1913, în

București, sora Roman Ioana, a primit botezul la vârsta de 18 ani, după terminarea liceului, pe data de 28 iulie 1933. A fost botezată împreună cu mama ei de către pastorul Leon Bălan. A fost membră mai întâi la comunitățile Cuza Vodă, Popa-Tatu, iar în ultimii 30 de ani la Grant și Maranatha. În timpul vieții, a fost un om al rugăciunii, implicându-se în unele departamente ale bisericii.

Rămânând văduvă, a crescut doi copii, Marcel și Lucian, pe care i-a îndrumat către Dumnezeu. Simțea cu cei ce erau în diferite situații, rugându-se pentru ei și mai ales pentru tineret. A avut un sfârșit frumos, așa cum s-a rugat. La vârsta de 91 de ani, a fost condusă la locul de odihnă – pe data de 7. 07. 2004 – cu speranța întâlnirii cu Mântuitorul său și cu cei dragi, în ziua învierii.

Ambasadori ai păcii

**Adrian
Bocăneanu**

*președinte,
Uniunea Română*

Cu ocazia Conferinței Internaționale „Advenștii în societate”, organizate la sediul Conferinței Generale, fratele John Graz a prezentat o situație dramatică din activitatea ambasadorului Tejano, care reprezintă interesele Filipinelor în Papua Noua Guinee și care este membru și pastor adventist. Cu puțin timp în urmă, marinarii de pe navele filipineze care se aflau în portul Honiara din Papua Noua Guinee, exasperați din cauza nerezolvării unor cerințe pe care le aveau, au inițiat o revoltă și s-au blocat în navele lor, amenințând cu acțiuni extrem de periculoase pentru traficul maritim. O criză internațională s-a declanșat, și tentativele de negociere au eșuat.

Ambasadorul Tejano a fost însărcinat să conducă rezolvarea acestei crize, dar misiunea sa părea imposibilă, pentru că nimeni dintre cei solicitați nu a fost dispus să meargă să negocieze cu rebelii, care erau foarte amenințători și agresivi. În cele din urmă, în ciuda instrucțiunilor primite, ambasadorul s-a hotărât să meargă el însuși să discute cu ei, așa că, în cursul nopții, a urcat într-o șalupă și a fost condus la bordul uneia dintre nave, unde erau adunați liderii revoltei. Primirea a fost foarte ostilă, dar el a reușit mai întâi să-i convingă pe marinari să cânte pentru un timp imnuri creștine. Atmosfera s-a schimbat treptat și, după lungi discuții, obținând din partea autorităților țării sale asigurări pentru rezolvarea nevoilor legitime ale marinarilor și garanții că rebelii nu vor fi trimiși în justiție în Papua Noua Guinee, unde avuseseră loc aceste acte grave, a ajuns la un acord cu rebelii, și criza s-a terminat fără nici o pierdere de vieți sau un alt act criminal.

Chemați să lucrăm pentru pace

Acesta este, desigur, un caz aparte. Nu mulți dintre noi au ocazia să se implice la un

asemenea nivel. Dar toți ne aducem aminte că Mântuitorul ne-a spus: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu” (Mat. 5,9).

Este ușor de văzut că trăim într-o lume mai divizată ca oricând. Societatea românească este fragmentată. Diferitele colectivități, localitățile, comunitățile sociale mai mici și chiar familiile trăiesc conflicte prelungite. Resentimentele stărnite de probleme nerezolvate din trecut se adună și fac imposibilă rezolvarea celor prezente.

Putem să ne considerăm competenți să explicăm cauzele pentru care lumea este atât de tulburată și de dezbinată. Biblia ne spune despre cei răi că nu au pace. Dar Mântuitorul nu ne-a dat misiunea să explicăm de ce nu este pace. El ne-a spus să fim făcători de pace.

Cum? Exemplul ambasadorului adventist ne oferă câteva principii:

1. Implicare directă

Într-o situație de mare tensiune, ambasadorul a mers personal în mijlocul rebelilor. Și-a asumat riscurile și a fost dispus să plătească el însuși un preț pentru împăcare. Aceasta este o condiție ca să refacem pacea. Domnul Hristos Însuși a stabilit acest principiu prin venirea Lui pe această planetă rebelă, chiar în mijlocul poporului celui mai ostil, chiar în localitatea cea mai sângeroasă (Mat. 23,34.35). El a venit aici știind exact cum va fi contestat, respins și ucis. Și totuși a venit, știind că tocmai jertfirea Lui va aduce pacea. Noi nu suntem chemați să repetăm jertfa Lui – nici nu s-ar putea, nici nu ar avea aceeași valoare. Dar trebuie să fim implicați în viața comunității umane în care lucrăm pentru pace. Încrederea se câștigă încetul cu încetul. Trebuie să cunoaștem și să fim cunoscuți de cei pe care vrem să-i schimbăm.

Mergând singur și neînarmat în mijlocul rebelilor, ambasadorul le-a transmis un

mesaj de încredere. „Voi nu sunteți niște brute iraționale și iresponsabile. Pot să mă las în mâna voastră. Am încredere”. Nu întotdeauna răspunsul este cel scontat, dar aici nu există o altă cale. Dacă nu ne aliem cu acel glas timid din sufletul său, care îl invită la pace, iertare și iubire, dacă nu găsim calea spre demnitate și respect de sine, nu avem altceva de făcut decât să capitulăm și să dăm dreptate celor care recurg la forță și violență, ca singura opțiune.

Relația noastră actuală cu colectivitățile umane va permite sau va exclude asumarea rolului de „factor de pace” atunci când va izbucni o criză.

2. Lucru cu ambele părți

Ambasadorul Tejano și-a câștigat încrederea tuturor părților și au lucrat cu toții. Mântuitorul a stabilit acest principiu.

Adesea, în împrejurări de conflict, noi mizăm mai mult pe cooperarea celui mai docil și îi cerem ceea ce nu îndrăznim să cerem de la cel agresiv și dur. Dar acesta este un compromis riscant. Trebuie să ne rugăm pentru discernământ și judecată clară, trebuie să cultivăm curajul, ca să spunem celui puternic unde a greșit și să-i arătăm responsabilitatea pe care o are să repare greșeala. Aceasta cere o putere spirituală deosebită. O conștiință curată și liberă de orice interes este cel mai prețios bun într-o asemenea situație.

Împrejurarea în care Domnul Hristos a refuzat să arbitreze într-o dispută de familie pe chestiuni materiale nu ne învață că trebuie să ne ținem la distanță de problemele oamenilor – altfel cum am mai putea fi făcători de pace! – și că trebuie să fim onești și imparțiali, ascultând toate părțile și lucrând cu toate părțile. Domnul Hristos nu a acceptat să fie „executorul judecătoresc” al celui care considera că dreptatea este în totul de partea lui.

3. Resurse spirituale

Nu cunosc contextul în care ambasadorul adventist i-a câștigat pe marinarii rebeli la ideea de a cânta imnuri creștine – cu siguranță că el s-a bazat pe o cunoaștere a acestor oameni și a modului în care ei vor răspunde. Întotdeauna este nevoie să-i cunoaștem bine pe cei cu care lucrăm, ca să știm ce resurse spirituale folosim – când și în ce cadru.

Adesea greșim în această privință. Nu trebuie să apelăm la Biblie și rugăciune, ca soluții de moment – ceva asemănător cu anunțarea unei cântări sau a unei rugăciuni cu scopul de a încheia o pauză care nu se mai încheie și discuții care nu mai încetează. Trebuie să fim conștienți că resursele spirituale sunt foarte puternice pentru cei pregătiți, dar stărnesc împotrivire și refuz atunci când sunt o formă de manipulare. Citirea Bibliei și invitația la rugăciune trebuie să deschidă căile de comunicare, nu să le blocheze. Exemplele biblice utilizate trebuie să stimuleze gândirea și responsabilitatea, nu să le descurajeze. Apelul la iertare trebuie să fie însoțit de acțiuni care să o faciliteze, astfel încât părțile să trăiască din nou experiența incomparabilă de ușurare, după mărturisire, și de energie și bucurie atunci când ești iertat.

În același timp însă, mediatorul creștin înțelege că nu poate avea nici o reușită durabilă fără Hristos. De aceea el este un om al rugăciunii, cu mare experiență și pasiune în mijlocire. „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, care nu vor tăcea nicio dată, nici zi, nici noapte. Voi, care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc!” (Is. 62,6).

4. Credincios în cele mici, pus peste cele mari

Exemplul de la care am pornit trebuie să ne câștige să lucrăm pentru pace în cercul nostru de influență, la nivelul de răspundere actual. Aceasta este cea mai bună

pregătire pentru o chemare mai înaltă mâine. Bisericile noastre reprezintă o școală bună pentru făcătorii de pace. Atunci când avem în bisericile noastre experiența iertării, a împăcării, a refacerii relațiilor, câștigăm atât experiență, cât și dreptul moral de a ne angaja în acțiuni la un nivel mai pretențios.

Îngăduiți-mi să ilustrez. Atunci când în bisericile noastre ne ocupăm cu iubire și curaj de relațiile interetnice, fie cele dintre români și maghiari, fie cele cu romii, Dumnezeu ne poate chema să fim mediatori ai păcii dincolo de limitele bisericii noastre. Atunci când în bisericile noastre abordăm deschis și ziditor relația dintre generații, ne câpătăm dreptul de a avea un glas și în societate, în această privință. Atunci când bisericile noastre devin un model de relații de respect și egalitate între bărbați și femei, putem să contribuim și la îmbunătățirea societății. Atunci când în bisericile noastre cei săraci și cei bogați sunt una în Hristos, putem să vorbim și celor din jur, atât de distanți unui de altii, pe motive de nivel economic. Atunci când în bisericile noastre opțiunile politice ale fiecăruia sunt respectate și cooperăm pentru cauzele comune, Dumnezeu Se poate folosi de noi, ca să înlocuiască retorica confruntării cu una a colaborării. Când bisericile noastre sunt exemple vii ale iertării, împăcării și vindecării, Dumnezeu va face și din noi ambasadori ai păcii.

Ultimele versete din Isaia 58 ne cheamă la această schimbare radicală în interior, pentru ca Dumnezeu să lucreze prin noi și să fim „cel ce drege drumurile [relațiile de pace și iubire] și face țara cu puțință de locuit [un cămin al armoniei și dreptății]” (vers. 12).

Făgăduința dată lui Avraam, acel „Împărat al păcii” (Evrei 7,2), se va împlini în urmașii săi de azi: „Voi face din tine un neam mare și vei fi o binecuvântare. Îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare” (Gen. 12,3).

90 000 lei

ACADEMIA ROMÂNĂ
INSTITUTUL DE LINGVISTICĂ
"IORGU IORDAN"

DEX

DICTIONARUL
EXPLICATIV
AL LIMBII
ROMÂNE

90 000 lei

90 000 lei

ul despre ciclul sărbătorilor, viața evreiască
diană, multe aspecte ale gândirii iudaice,
cipalele concepte ale Talmudului, diferențe
intre sefarzi și așchenazi, importanța hasi-
mului, raporturile dintre iudaism și islam,
înătura profeților și mii de alte fapte care pun
relație iudaismul cu lumea întreagă.

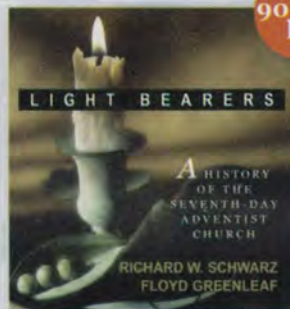
Textul *Dictionarului Explicativ al Limbii
Române* disponibil la www.dexonline.ro
a fost introdus într-o bază de date Folio
Views 4.2. CD-ul necesită activare
telefonică.

Cd-ul conține textul *Bibliei* în două versiuni:

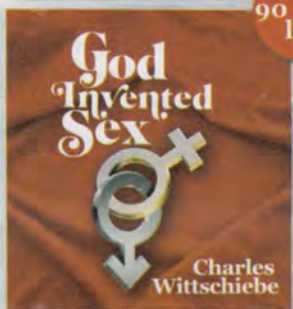
1. *Versiunea Dumitru Cornilescu*
 2. *Versiunea Sinodala*
- precum și un puternic program de căutare
și adnotare.

90 000 lei

90 000 lei

90 000 lei

ul conține următoarele cărți:
lia - Versiunea Cornilescu
venției de ziua a șaptea cred...
xpunere a celor 27 de puncte
damentale de credință
ebări și răspunsuri - Wilhelm Moldovan

Cd-ul conține lucrarea fundamentală *Light
Bearers - A history of the Seventh-Day
Adventist Church* - Richard W. Schwarz,
Floyd Greenleaf. Textul cărții este în limba
engleză și include 110 imagini de arhivă.

Cd-ul conține cartea *God Invented Sex* -
Charles Wittschiebe. Textul cărții este în limba
engleză și este structurat sub formă de
întrebări și răspunsuri. O consider deosebit
de utilă tinerilor.

60 000 lei

60 000 lei

150 000 lei

ul conține 212 imnuri creștine noi, 220
nuri pentru Companioni, 115 imnuri pentru
oloratori și 107 imnuri pentru Licurici.
nurile sunt în format midi, mp3, powerpoint,
rd și encore (partiturile cu note).

Cd-ul conține următoarele materiale:
1. *Seria de predici Contemporani cu fericirea*,
prezentată de pastorul Teodor Huțanu;
2. *Seminarului Beat-ul magic*, prezentat de
pastorul Lucian Cristescu. Expunerea este
însotită de numeroase documente, imagini,
secvențe video. Din cuprins: *Rock'n'Roll - o*
definiție, *Mama Rock-ului*, *BEAT-ul*, *hormonii*
și psihicul, *Cultul Antichrist*, *Diversiunea*
'Contemporary Christian Music';
3. *Predici rostite de pastorul Iacob Coman.*

Cd-ul conține 35 de volume (în limba română)
din scrierile autoarei Ellen G. White în format
Folio (*.nfo) & Folio Views 4.2

130 000 lei

40 EURO

Aceste resurse vă sunt oferite de Departamentul
Comunicații, Uniunea de Conferințe. Puteți coman-
da aceste cd-uri scriind la adresa e-mail
roinstitute@fx.ro sau sunând la numărul de telefon
0744755292 sau 0744274573. Pentru livrarea
poștală, comanda minimă este de 10 cd-uri, plata lor
făcându-se la ridicarea coletului.

Cd-ul conține cele 8 volume ale *Comentariilor
Biblice AZȘ* în limba română. Acest material va fi
disponibil începând cu 1.02.2005. Până la
această dată nu primim comenzi.